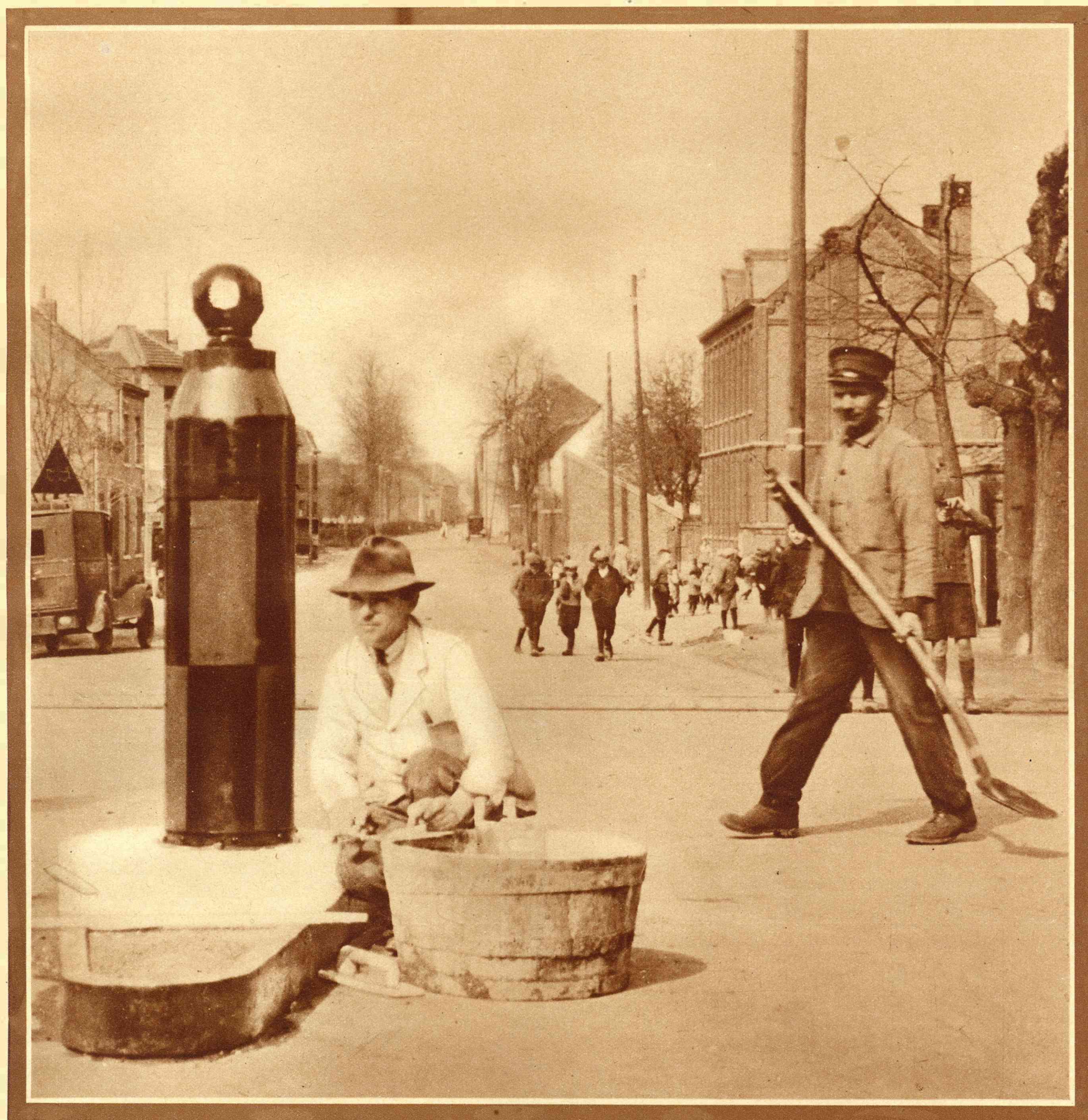

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

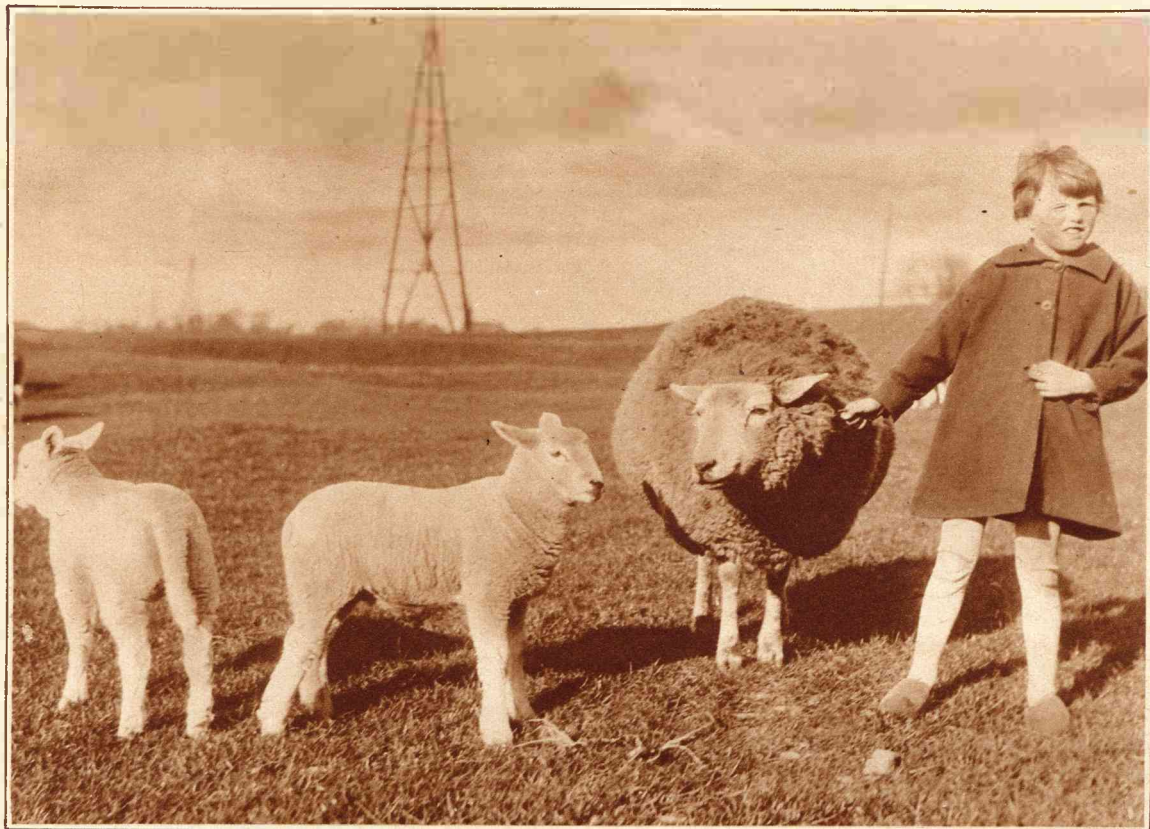
IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

ALLE GOEDE DINGEN BESTAAN UIT DRIE

Zoo dacht ook het gemeentebestuur van Heer er over, zoodat het nu een verkeerspaal heeft laten plaatsen. Eerst was het een eenvoudig benzinevat, dat later werd vervangen door een gebruikte stembus. Nu echter kan in geval van nood het publiek op den vluchtheuvel vluchten, zoodat het buiten gevaar is. Des avonds is de vluchtheuvel goed verlicht, zeer ten gerieve van het autoverkeer.

Als de lente in 't land is.

Brieven van Dré

Ulvenhout, 15 April '30

Menier,

't Lop weer gèèf teugen d'n Paasch, eel 't nuwe lèven komd-ieveraans weer veur d'n dag.

De kiepen leggen 'n eiërs da-g-r haast ginnen raad mee wit;

nouw en dan op d'r erft vuul-d-r een kraken onder oewen klomp da-d-et geel teugen oew sokken spettert. Waant ze leggen ze overal neer, die kakelende tiepkes.

Jonge katjes springen as kakkerlakskes ieveraans in de rondte en as ge nie sodemearels goed oppast en uitkekt, dan zitten ze geregeld mee d'r kleine, lollige stèrtjes onder oew klompen. Ok de blommetjes op d'n erft, — Trui d'ren teelt — staan op 't lochte windje heen en weer te schudden en bewegen mee d'r fleurige blomkopkes, of ze 'n lie-ke neuriën en op de maat d'r kopke bewegen.

't Is één lèven en al lèven, al wa-d-oew oogen zien! As suikeren trossen staan de hiejasinten in kleurigen bloei; eiergeel bloei 't piesebeddeke; as van wit porselein zoo glaanzend en zoo fijn sta-g-et madelieveke in 't gras en op 't laand, amico — op 't laand daar sta-g-t jonk gewas erbij om in te bijten! 't Is nuw, spiksplunternuw, waar ge kekt. Ge kun-d-oew groote klompen nergens neerzetten of ge zou er in trappen zo'n overdaad van jonk lèven bedekt de èerde! Paschen ga-g-et worren. —

Fiest van d' opstaanding, fiest van 't nuwe lèven. En de voorbodekes zijn iever te bespeuren!

Keb vleeje week 'nen goeie g'ad aan de Paascheveemarkt bij ons in de stad. De vèrkens gongen van d'haand of ze niks kostten. Veral 't vette vee, da vlóóg weg! Vette vèrkens gongen veur zeuven-enzeventig centen de kilo, vuil. Biggen veur twintig gulden. Keb ze wel veur de helft en nog minder gekocht, amico. Vette koeien teugen goed veertig cent 't pond, schoon.

Da's amper zooveul as veur de vèrkens! 't Gong er bedrijvig en vlot naar toe. En ik kwam 's aves thuis mee 'nen portefullie mee geld om van te kweilen.

Trui wouw eerst zo'n bietje de kachel aanmaken, omda 'k wa later thuis kwam dan ze

gedocht had — maar toen ze die rooie ruggen zag, amico, toen zee ze: „g'et zekers wel trek in 'nen sterken bak koffie en 'n paar snejen mik, Dré?” En d'r oogen die glansden as op d'n dag dat me gongen trouwen.

„Was 't 'n gezellige mart?” vroeg ze, toen 'k te schransen zat. „Nouw!” zee ik, „da wil zeggen: 't gong, ee, 't gong, 't gong!” „Boer van Gils was vanmiddag om drie uur al thuis,” friemelde ze 'r toen zoo tusschen deur. „Wa zegde van m'n prijzen,” boomde-n-ik er dwars overheenen, „hadde da gedocht g'ad?” „Gin haar op m'n hoofd,” zee ze lievekes, „nóg 'n bakske Dré,” en meteen goot ze m'nen spoelbak weer vol. „Vèrkens kweeken kunde mijn toch maar overlaten ee, menneke,” knipoogde ze toen, „maar, ze goed van d'haand doen is mannenwerk, da geef ik gewonnen,” fleemde ze deur. Kad al laank spijt, amico, onder ons gezeet, da'k nog nie 'n uurke langer in de stad was gebleven, want

't gong er leutig naar toe, jong, in 't „Zwarte Pèèrd”. Z'adden allemaal goed centen op zak en de prijzen waren van dieën aard gewiest, da moeder de vrouw ze toch op ginnen rijksdaalder na kon tellen, dus 't pils da schuimde as 'n merakel! Ze lekten d'r lippen af as poesen en keken de wereld in as Rokkefellers. Ze gafven den kastelein aamper tijd om nuw en dan 'n nuw vat aan te slaan en ze lieten d'n vasten d'n vasten veur vandaag. Ollee, zo'n rejalen vloten martdag is net zoo lollig as 'nen gèeven kermis, veral omda ge bovendien nog mee veul centen naar huis gaat.

En nouw overmèrgen, amico, mee d'n Witten

Donderdag, dan stallen de slagers uit om 't water in oewen mond te krijgen. Dan emmen ze allemaal schoonmaak g'ouwen; dan glimmen de tegeltjes van de muren en dan blinkt et koper da-g-er oew haren in kunt kammen. En dan staan daar veur de ramen de hammen op wondergroote, porseleinen schalen opgemaakt as bruiloftstaarten zoo schoon, mee 'nen zijen strik of 'nen pepieren kanten tros op 't end. Heele gebragen biggen, zwemmend in d'n dril, op schalen zoo groot as vijvers, maken oew belust. Schottels mee zult staan te bibberen in 't vet, as er 'nen vrachtwagen laangst rijdt en hier en daar lee-d-'nen vèrkenskop, netjes geschoren, mee 'nen pepieren kanten kraag om z'n nek en 'nen sinaasappel in z'n bek as 'n stilleven, as 'n schilderij van kostelijke frèterij, omgeven van takskes gruun en 'n blommeke. Ja, amico, dan is er 'n echte Paaschestemming in de stad en op 't dèrp — beter as op 't laand. Dan gaan de menschen winkelen, en dribbelen deur de straten mee genoegelijke gezichten, in 't veruitzicht van 'n paar schoone feestdagen. De vlugste weskjes emmen d'n schoonmaak dan al achter d'ren rug en da kunde op d'r gezicht zien. Ze kijken as ginneraals die d'n slag emmen gewonnen en nouw op verlof gaan. Ze zijn tevreden over d'r eigen en zukke menschen kijken gelukkig uit d'r oogen!

Dan hangt er 'n stemming van gebragen rollades, geluk en vrede over onze Brabaantsche stadjes en dèrpkjes — dan staan me allemaal mee open èrmen klaar om de Lente aan ons hart te drukken, dan willen me 't nuuwe leven zien en voelen — dan — dan is 't Paschen!

Dan luien en kleppen de klokken feestelijk over de velden naar ons toe; dan weten me da-d-et nuwe over 't ouwe gewonnen heet, dan maken me-n-ons gereed om naar de kerk te gaan, waar de wieroek- en blommenlucht, 't gesjilp van de veugels in d'n pastorie-tuin, 't licht van de kerskes bleekstralen in 't nuuwe zonlicht da deur de gekleurde glas-in-lood-ramen naar binnen plast, ja, waar alles staat te blinken in rein licht en vuulen me even over ons gaan 't groote wonder van de groote schepping waarin wij nie meer te beteekenen emmen as muizenkeuteltjes.

Dan, amico, dan is 't volledig Paschen.

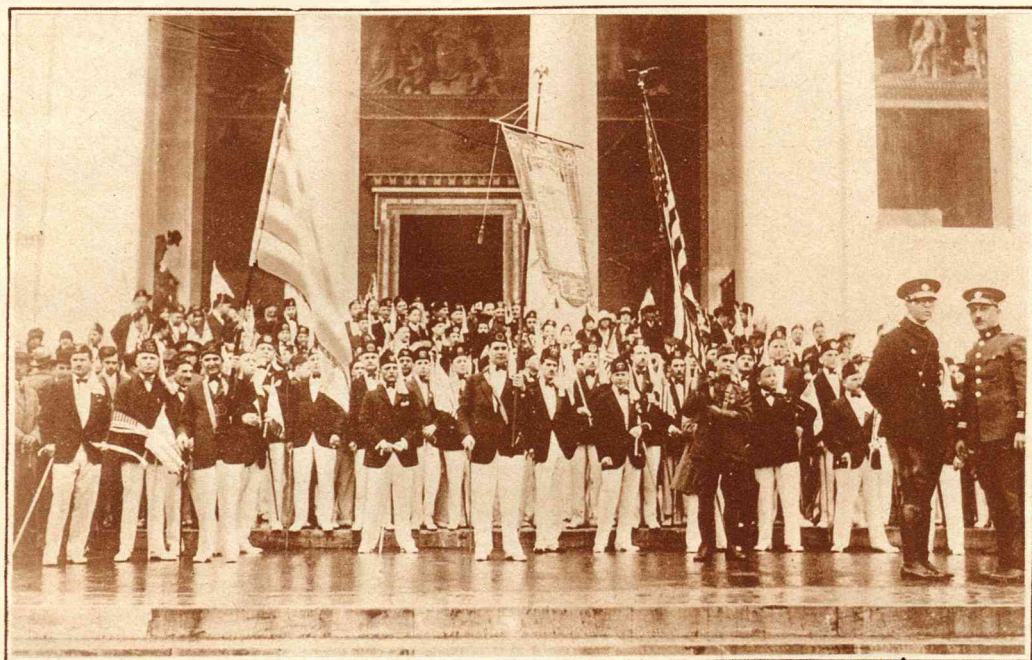
'k Schei d'r af. Keb meer te doen as over de Paschen te zeeveren; 't is dag en d'r mot gewerkt worren! Maar eerst nog: 'n zalig Paaschfeest toegewenscht van d'n vèrkensfokker en gin horke minder van oewen

toet a voe
DRÉ.

Het ijdeltuitje.

FOTO-NIEUWS UIT HET BUITENLAND

Griekse meisjes hadden geklaagd, dat er geen overvloed was van bruidegoms voor haar. De klacht werd gehoord in Amerika, waar vele Grieken wonen, en duizend jonge Grieken keerden naar het vaderland terug, om, als Cupido medewerking wil verleen, de klagende meisjes op de meest praktische wijze te troosten. Hier ziet men de kandidaten bij hun aankomst in Athene.

Om mouterij zooveel mogelijk te voorkomen in Amerikaansche gevangenissen, waar oproer niet zeldzaam is, worden de gebouwen bewaakt door militairen, die de machinegeweren steeds gereed houden.

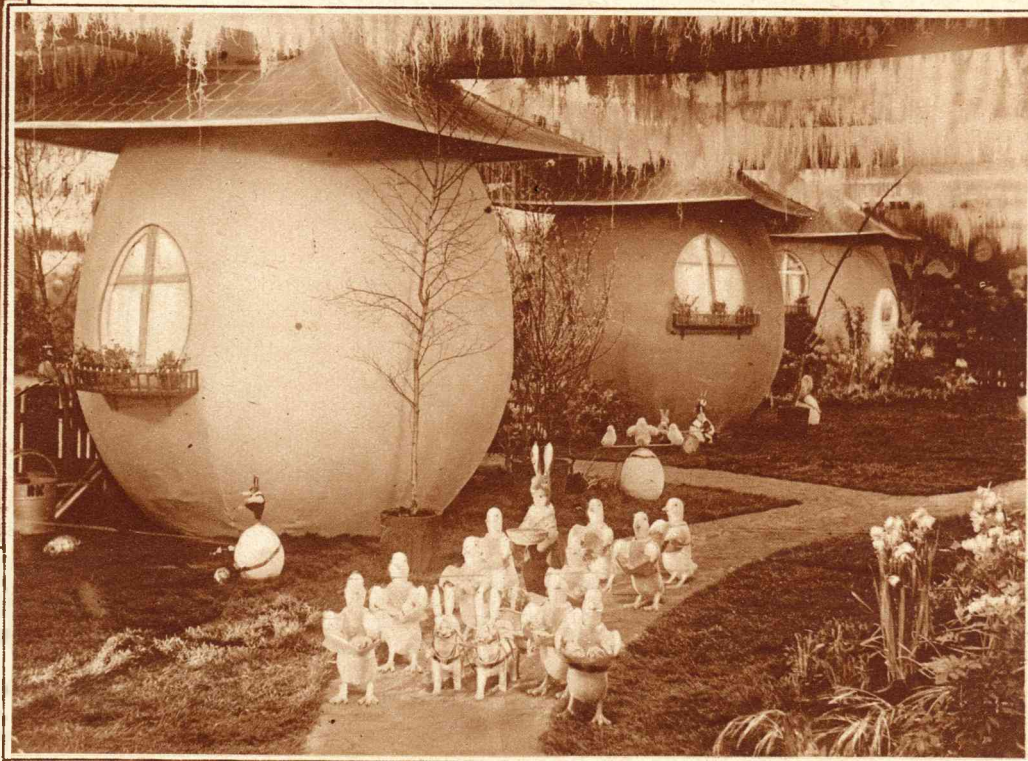
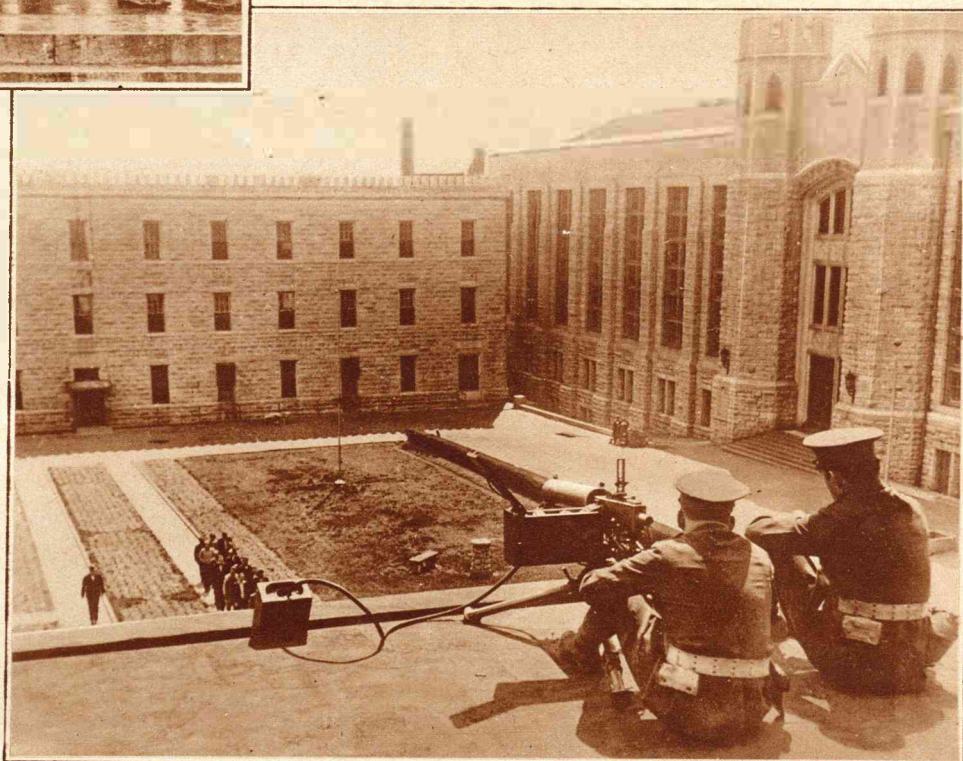

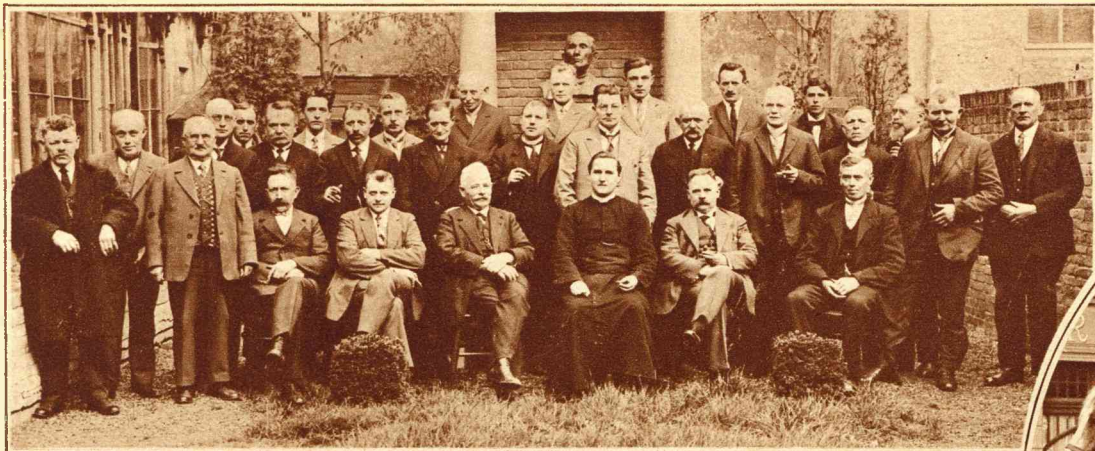
President Doumergue van Frankrijk gaf, tijdens een bezoek aan West-Frankrijk, blijk dat hij, behalve een officieele verwelkoming, ook prijs stelde op een meer hartelijke begroeting der bevolking.

Als attractie voor de kinderen werd een der zalen van een Berlijnsch warenhuis in een Paasch-tuin veranderd. Zooals men ziet, is het tamelijk grootsch uitgevoerd.

Een wolk van vuur gaf een groot vuurwerk in Cannes (Z. Frankrijk), ter gelegenheid van de feesten die daar werden gehouden, om de nagedachtenis van den dichter Mistral te eeren.

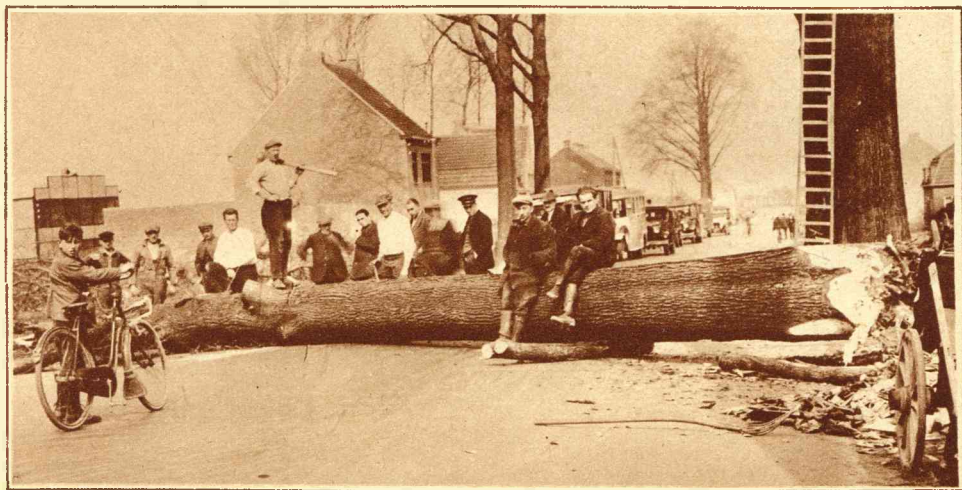

De bijenhouders van Limburg, welke te Roermond haar jaarlijksche bijeenkomst hielden in 't St. Christoffelhuis.

Waterhalen aan den poel te Voerendaal.

Limburgsch Foto-nieuws

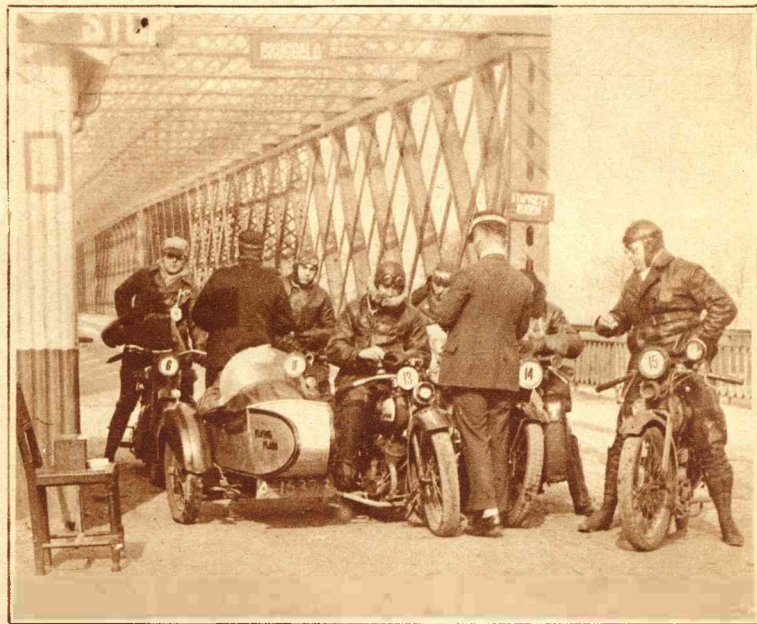
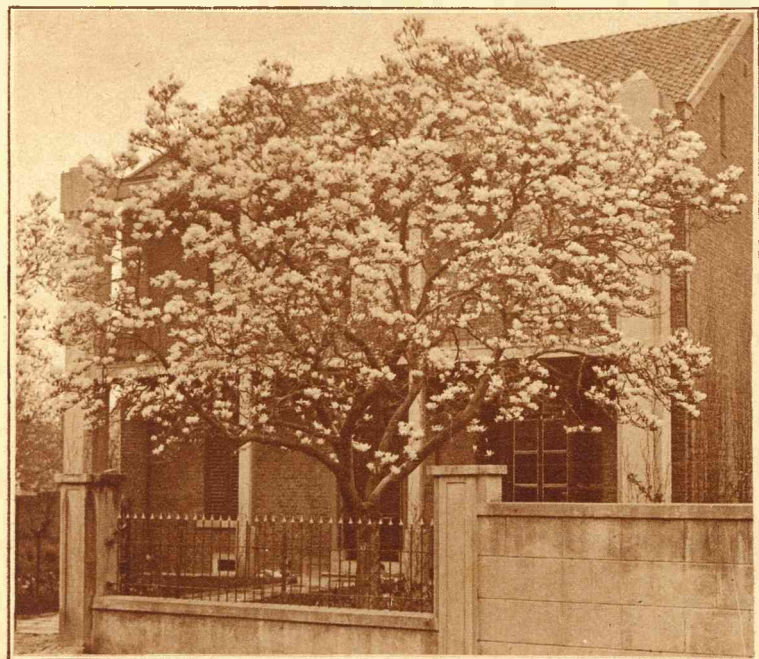

De iepenziekte heeft reeds vele slachtoffers gemaakt, ook in Zuid-Limburg, waar men druk bezig is deze boomen op te ruimen. Te Geleen viel er een verkeerd om en zette 't verkeer eenigen tijd stop.

Water halen aan den put te Ubachsberg.

Een prachtige magnolia in vollen bloei te Kunrade.

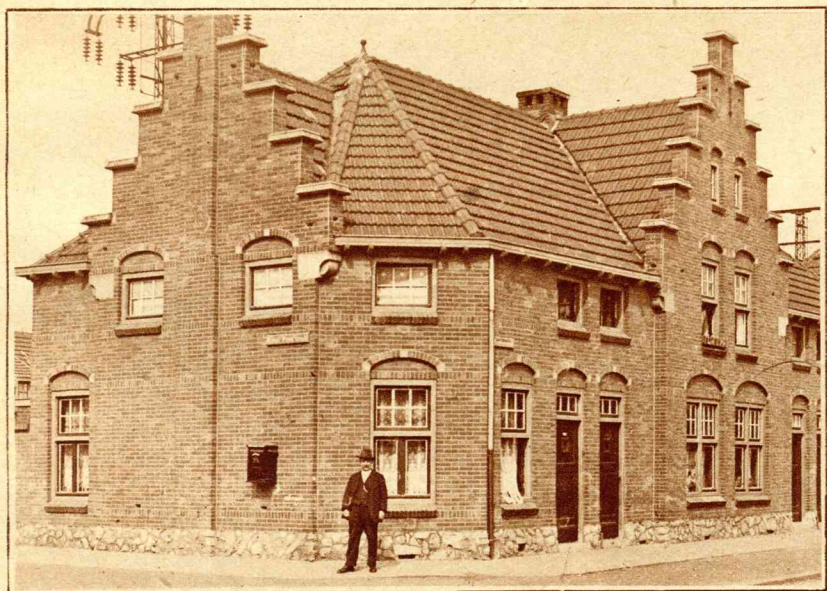
De elf-hoofdsteden-rit van de Baronie. De tol aan de Maasbrug te Roermond vormt nog immer een hinderpaal, welke voor deelnemers aan zulke ritten feitelijk te voren moest afgerekend zijn; dan kon stagnatie voorkomen worden.

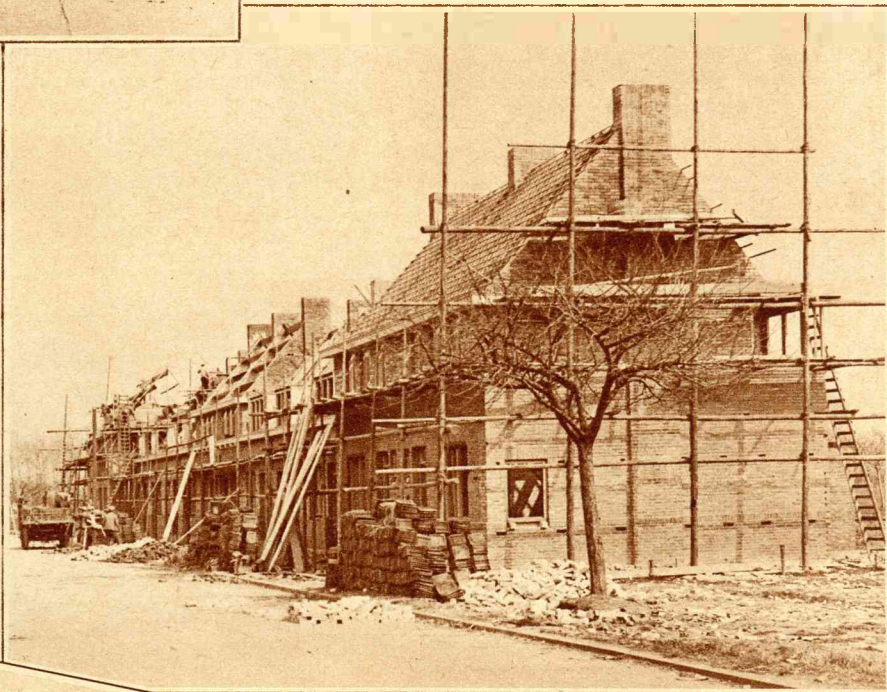
Zondag had te Vlodrop (L) de plechtige inzegening en ingebruikname plaats der nieuwe parochiekerk aldaar

Een gedeelte van de Czaar Peterstraat.

Een der gerietelijke huizen apart gefotografeerd.

De nieuwbouw in de Frankenstraat. De gemeentewoningen, die niet zoo geriefelijk zijn.

Woningbouw- vraagstuk te Maastricht

Het Hofmeijerplein.

De Habsburgerstraat.

De Aartshertogenstraat.

Het woningbouwvraagstuk is voor een groote stad altijd van zeer veel gewicht. Met de uitbreiding der stad moet ook terdege rekening gehouden worden met de huisvesting van de inwoners. Waar Maastricht een zeer oude stad is, bleef het niet uit, dat de verschillende huizen van de arbeidersbevolking niet meer konden voldoen aan de eischen, welke onze tijd stelt. De gemeente ging dus huizen onbevoonbaar verklaren, doch moest ook zorgen, dat een andere huisvesting gevonden werd. Deze gelegenheid was op een terrein in het Witte Vrouwen-veld te Wijk, waar de gemeente 160 woningen liet zetten. De bouwgelegenheid daar was zoo gunstig, dat in 1921 de Vereniging tot verbetering van de Volkshuisvesting „Eigen Haard” ook aan het bouwen ging en 25 woningen liet verriszen, die spoedig alle bewoond waren. De aanraag naar deze geriefelijke woningen bleef steeds stijgen, zoodat er 50 woningen bijgebouwd moesten worden. Momenteel is het reeds een uitgebreide stadsruik met breede en lange straten, waaraan de trapgevoeltjes een vroolijk cachet geven. Nog is men druk aan 't bouwen om 100 woningen erbij te krijgen. We geven onzen lezers enkele foto's van dit stadsdeel, waaraan zij kunnen zien, hoe het mogelijk is een stadsruik op een fraaie manier tot stand te brengen.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Twee- of driemaal was Hubner al blijven staan, als om zich door rondkijken te overtuigen, dat zij nog altijd op den goeden weg waren. En telkens had Krauze dit gunstige oogenblik ongebruikt voorbij laten gaan. Nu hield hij al sedert meerdere minuten het ijzer zoo stijf met zijn hand vast, dat hij voelde, hoe het ijzer warm werd. Als de athleet hem nu toevallig in zijn gezicht had gekeken, in dit vale, verwrongen, nauwelijks nog menselijke gezicht, dan zou hij zeker onmiddellijk zijn plan geraden hebben. Maar hij keek hem niet aan. Meer nog dan tevoren scheen al zijn aandacht op den weg te zijn gevestigd. En nu — Krauze voelde zijn hart stilstaan — nu bleef hij andermaal staan, en keerde zonder eenig vermoeden zijn rug naar zijn metgezel toe.

Krauze drukte zijn tanden zoo stijf op elkaar, dat zij hoorbaar knarsten. Zijn oogen puilden uit zijn hoofd, terwijl hij onhoorbaar een stapje achteruitging en bliksemsnel het moorddadige ijzer onder zijn kleeren te voorschijn trok. De spieren van zijn arm waren gespannen — een kort suizend geluid werd hoorbaar en haast gelijktijdig eengillendekreet van angst, van woede en van pijn.

Kaarsrecht stond de athleet daar, met zijn armen over elkaar op zijn borst en een wreeden glimlach op zijn lippen. Krauze lag echter in vreeselijke pijnen met een verbrijzeld scheenbeen op den grond.

Hubners schijnbare zorgeloosheid was zonder eenigen twijfel slechts komedie geweest en terwijl zijn gedachten met andere dingen bezig schenen te zijn, moest hij zijn metgezel voortdurend stilltjes bespied hebben. In het oogenblik, toen Krauze voor den doodelijken slag uithaalde, had hij zich naar hem toegekeerd en hem, zonder een woord te spreken, een vreeselijken trap tegen zijn scheenbeen gegeven, zooals die, al is het dan minder hevig, bij de circusclowns gebruikelijk is, en die den getroffen onfeilbaar ter aarde moet werpen. Misschien had Hubner ook niets anders dan dit bedoeld. Maar zijn buitengewone kracht en zijn zware laarzen hadden den stoot zoo hevig gemaakt, dat het scheenbeen van den ongelukkigen graanhandelaar als glas moest versplinteren.

Wel een minuut lang keek Hubner zwijgend naar het lijden van den gekwetste; toen zei hij met een hardvochtigen spot:

„Heb ik je niet uitdrukkelijk gewaarschuwd, schurk? Daar heb je nu de kwitantie voor de vriendelijkheid, die je mij had toegedacht. En je bemerkt wel, dat ik met mijn voeten een goed leesbaar schrift kan schrijven. Ik had het eerlijk met je gemeend, maar menschen zooals jij hebben daarvan niet het minste begrip. Je kunt je eigen laagheid bedanken voor het lot, dat je jezelf bezorgd hebt; want ik vrees, dat je hier als een ziek geworden vos ellendig aan je eind zult komen.”

„Heb medelijden met mij!” kermde de graanhandelaar. „Ik wilde mij slechts verdedigen, omdat ik dacht, dat je het op mijn leven gemunt had. De angst had mij gek gemaakt. En ik wil je voortaan dienen als de minste knecht — neen, als een hond. Maar dood mij niet — laat mij toch niet in deze verlatenheid sterven! Ik kan immers niet van mijn plaats komen, want je hebt mijn been gebroken. En daardoor ben ik toch waarlijk genoeg gestraft.”

„Niet harder dan je verdiend hebt, schavuit! Bespaar mij je ellendig gekerm, want je zou daardoor eerder de boomen hier medelijdend stemmen dan mij. Misschien word je nog gevonden, voordat je dood bent, ofschoon ik dat, eerlijk gezegd, niet geloof. Ik heb tijd noch lust, om je gezelschap te houden. Slechts een gedachtenis aan onze gezamenlijke plezierreis zou ik mee willen nemen. Voor den dag met je portefeuille, gauwdief! Voor jou hebben de bankbiljetten toch geen waarde meer en het zou jammer zijn, die hier in het bosch te laten liggen.”

Hij boog zich over den gekwetste heen en Krauze deed geen poging, om tegenstand te bieden.

„Ja, ik wil je alles geven, alles,” kreunde hij, „maar laat mij niet onbarmhartig aan mijn lot over — laat mij niet zoo ellendig sterven! Stuur menschen hierheen, die mij kunnen bijstaan. Ach, als je zou kunnen vermoeden, hoe vreeselijk ik lijd.”

„Het zou inderdaad buitengewoon verstandig zijn, als ik je beloften wilde gelooven,” hoonde de athleet, terwijl hij de portefeuille uit Krauze's bevende handen rukte. „Neen, waarde vriend, zoolang men mij niet tergt, ben ik een goeie kerel. Maar dan is het uit en ik zal niet de nar zijn, die uit domme goedhartigheid zelfs zijn vervolgers

DE NIEUWSTE RADIO-ONTVANGST. Een geestdriftig en vernuftig radio-liefhebber is op de gedachte gekomen, om tijdens zijn wandeling op straat toch te kunnen genieten van de geluiden, die er in de lucht langs elektrische golven zich voortbewegen, door op zijn hoed een volledige ontvangst-inrichting aan te brengen, van de antenne af tot den luidspreker toe. Een voorbeeld ter navolging voor de radio-maniakken onder onze lezers!

om den hals valt. Jou overkomt slechts, wat je toekomt! Zie maar, hoe je daarmee klaar komt. En houd je nu maar met je geweten bezig. — Je zult, dunkt mij, daarvoor nog tijd genoeg hebben.”

Hij stak de portefeuille in zijn zak, lette niet op Krauze's klachten, maakte voorzichtig zijn op den grond gevallen hoed schoon en ging weg. Reeds lang voordat hij het bosch geheel verlaten had, hoorde hij niets meer van 't gekerm achter hem.

XXVIII

Ha, is u het, Werner!” riep de hoofdcommissaris Linkwist den binnenkomenden commissaris toe. „Nu, wat brengt u voor nieuws? Ik heb al in spanning naar u verlangd.”

„De zaak staat helaas nog bijna op hetzelfde punt, hoofdcommissaris,” luidde het tamelijk bedrukte antwoord van den ambtenaar. „Ik heb met toestemming van den officier van justitie eerst nog eens met Kettner gesproken, en hij is ook tegenover mij met alle beslistheid erbij gebleven, dat de man op het portret niet de boekhouder Johannes Beyer — dien hij nooit in zijn leven heeft gezien, maar de tuchthuisgevangene Malinowski is, met wien hij meerdere weken te Insterburg in gezamenlijke gevangenschap doorgebracht heeft. Hij kan nu zoogenaamd niet begrijpen, dat hij bij het eerste voorleggen der fotografie niet dadelijk op die gedachte is gekomen, zoo zeker is hij van de gelijkenis van den

veroordeelde met het portret. De mogelijkheid, dat hier slechts een toevallige gelijkenis kan bestaan, spreekt hij zoo beslist mogelijk tegen.”

„Zoo luidde vandaag ook zijn getuigenis voor den officier van justitie. En wat hebt u verder in deze aangelegenheid gedaan?”

„Ik ben met de fotografie bij zijn vroegere hospita en twee voormalige werkgevers van Beijer geweest. Zij verklaarden allen zonder eenige aarzeling het portret voor een goedgelijkend portret van den overleden Johannes Beijer.”

„En Krauze? De graanhandelaar Krauze, die Malinowski goed kent en die hem nog kort geleden in het tuchthuis te Insterburg gesproken heeft? Is u ook niet bij hem geweest?”

„Zeker wel, maar helaas tevergeefs. Volgens de mededeeling van zijn huishoudster is hij voor onbepaalde tijd op reis voor zaken.”

„Een zeer ongelukkig toeval.”

„Ja, in zooverre het inderdaad een toeval is.”

„Wat wilt u daarmee zeggen? Hebt u soms eenige verdenking tegen dien man? Acht u het misschien mogelijk, dat hij ons met opzet bedrogen zou hebben? Als dat het geval zou zijn, als wij zelf den bok bij de haverkist zouden hebben gezet! Maar het denkbeeld, dat het zoo is, wil er bij mij nog niet in. Welk belang zou die man er bij hebben, om ons te bedriegen? En waarin bestaat dan het bedrog, dat wij nu toch slechts vermoeden, zonder zelfs eenige reden voor ons vermoeden te kunnen opgeven? In mijn heele praktijk heb ik nooit iets zoo eigenaardigs beleefd. Die Johannes Beijer is volgens de officieele stukken zeer zeker dood en begraven; een of andere onbekende heeft om onbekende redenen schulden voor hem betaald, waar niemand hem ooit nog om had willen manen; een moordenaar of de medeplichtige van een moordenaar gebruikt de op zoo'n manier verkregen kwitantie voor zijn legitimatie — en nu komt er zelfs iemand met de bewering, dat deze Beijer volstrekt niet Beijer zou zijn, en hij kon ook niet gestorven zijn, want hij heette Malinowski en zat als veroordeelde in het tuchthuis. Het is een doolhof van geheimen en tegenspraken, waar ik ondanks al mijn zoeken geen uitweg in kan vinden.”

„Met mij is het niet beter gesteld, hoofdcommissaris. Maar dat er ergens bedrog wordt gepleegd, daarover kan mijns inziens nauwelijks nog twijfel bestaan. Er worden tusschen deze menschen onzichtbare draden gespannen, en het moet een meesterhand zijn geweest, die deze heeft saamgeknoopt. Mevrouw Deloria is een zuster van den overleden Beijer en onderhoudt ook geheimzinnige betrekkingen met den tuchthuisgevangene Malinowski, die zoo wonderveel op dezen Beijer moet gelijken. De man daar ginds te Insterburg is veroordeeld wegens woeker en zijn procesacten toonen aan, dat hij een der hebzuchtigste, onbarmhartigste bloedzuigers is geweest. Desondanks laat hij nu uit het tuchthuis herhaaldelijk aan een jong meisje, waarmee hij zich tevoren nooit heeft bemoeid, buitengewoon groote sommen sturen, zoogenaamd om geen andere reden dan omdat zijn geweten hem aanspoort, een oude onrechtvaardigheid goed te maken. Dat jonge meisje is echter heel merkwaardig weer een beschermeling van mevrouw Deloria. Als dat allemaal niet een goed bestudeerde komedie is, dan mag u mij voortaan voor een stumperachtigen rechercheur houden.”

„En Krauze? De man van eer met een buitengewoon goeden naam, over wien ik de gunstigste inlichtingen heb ontvangen, voordat ik besloot zijn diensten te vragen? Heeft hij niet voor alle omstandigheden, waarover u nu spreekt, zeer duidelijke verklaringen gehad? Kunt u eenig vermoeden uiten omtrent de beweegredenen, die hem zouden aansporen, ons op zoo'n brutale, ja ongeëvenaarde manier te bedriegen?”

„Nog niet,” antwoordde de commissaris schouderophalend. „Maar ik had zooveel in zijn huis het levendige gevoel, dat daar niet alles in orde is.

No. 22

Een man van zaken gaat niet voor een onbepaalden tijd op reis zonder tenminste een adres op te geven, waarheen zijn brieven hem nagestuurd kunnen worden. En al was er ook uit zijn huishoudster niets te krijgen, het is toch wel zeker, dat zij zelf niet de beste meening van haar meester heeft. Ik kan nog geen bepaalde verdenking uitspreken, maar heb zoo het gevoel, dat mijnheer Krauze dezen keer op reis is gegaan met het vaste voornemen, om niet meer terug te komen."

"Dat zou zeker een onloochenbaar bewijs van zijn slecht geweten zijn. Maar dat kan ik nog niet gelooven. Tot heden heeft zelfs mevrouw Deloria geen reden gevonden, om er vandoor te gaan."

"Is u daar zoo zeker van, hoofdcommissaris? Weliswaar heeft zij ons naar waarheid haar Berlijnsch adres meegedeeld; maar ik houd dit slechts voor een slim overlegden streek, die haar echte plannen moest verbergen."

De hoofdcommissaris haalde uit de op zijn schrijftafel liggende papieren een telegram te voorschijn en las den inhoud daarvan nog eens over.

"Uw argwaan is zeer begrijpelijk," zei hij, "maar voorloopig bestaat er nog geen bewijs om dien te rechtvaardigen. Toen de officier van justitie mij kennis gaf van Kettner's bevreedende verklaring, heb ik dadelijk naar Berlijn laten telegrafeeren en het antwoord der politie aldaar luidt, dat mevrouw Deloria wel eenige dagen geleden van woning veranderd is, maar zich nog altijd daar bevindt en een zeer ingetogen leven schijnt te leiden. Zij zal op mijn verzoek nauwkeurig nagegaan worden."

De commissaris was blijkbaar zeer verbaasd over deze mededeeling; maar hij hield zich niet langer met dit onderwerp bezig en zei: "Als u het wenschelijk acht, hoofdcommissaris, dat ik voor een goed begrip van de zaak zelf naar Instenburg ga, dan zou ik liefst reeds den eerstvolgenden trein nemen. Het zou toch wel een voordeel zijn, als de misschien noodige maatregelen tegen Krauze en Deloria zoo spoedig mogelijk genomen konden worden."

"Zeker. En ik verzoek u dringend, geen tijd te verliezen. Den eersten lichtstraal, die in deze ondoordringbare duisternis valt, zal ik dankbaar begroeten."

In hetzelfde uur, toen in het commissariaat van politie te Breslau dit gesprek werd gehouden, ging een van de groote stoombooten met twaalfhonderd passagiers in zee voor een reis van Genua naar Buenos Ayres. De reizigers, bijna allen Italianen, stonden dicht op elkaar gedrongen op het dek, om zoo lang mogelijk van het gezicht op hun geboortegrond te genieten, dien de meesten van hen nooit zouden terugzien.

Daar, waar het betrekkelijk kleine getal der eersteklaspassagiers tegen de reeling leunde, stond ook een mooie, groote vrouw. In dikke, sierlijk opgemaakte vlechten kwam haar blond haar onder haar koketten hoed uit en in haar ooren schitterden groote briljanten. Haar gezicht was tot het oogenblik van vertrek bedekt geweest met een dichte witte voile; maar nu schoof zij die weg en er kwam een mooi, niet heel jong gezicht daaronder te voorschijn — het gezicht eener vrouw van vijfendertig jaar, die enkele kunstmiddelen niet versmaadt, om de verraderlijke sporen van haar leeftijd te verbergen. Maar de groote donkere oogen in dit gezicht schitterden nog in een waarlijk jeugdigen gloed en toen het geluid der zware ankerkettingen gehoord werd, schitterden die oogen zegevierend en haalde de vrouw diep adem.

Estella Deloria achtte zich in dit oogenblik al gered en zij mocht waarlijk dit geruststellende gevoel hebben, nadat zij in de laatste dagen met al haar slimheid voortdurend er op bedacht was geweest, om alle sporen van haar vlucht achter zich uit te wisschen. Zij was van Berlijn naar Hamburg gespoord en had daar onder haar waren naam een passagebiljet naar New-York genomen, nadat zij zich ook in het hotel, waar zij den nacht had doorgebracht, onder den naam Deloria ingeschreven had.

Toen was zij echter, in plaats van haar biljet te gebruiken, naar het zuiden gereisd, zonder zich nog eens de gemakkelijke nachtrust in een hotelbed te gunnen. Zij was goed bekend met den tijd van vertrek der stoomboot, waarmee zij naar

de Nieuwe Wereld wilde gaan; in het laatste oogenblik had zij uit Verona telegrafisch een kajuit eersteklas besteld — maar dezen keer niet als mevrouw Deloria, maar als miss Ellen Warring uit Londen. En op dezen naam was ook de pas dien zij den politieambtenaar ter legitimatie overhandigd had. Met een beleefde buiging had men haar het papier na een nauwkeurig onderzoek teruggegeven en het had al heel toevallig moeten zijn, als men in de deftige, elegante miss' Warring de vroegere kunstrijdster had ontdekt.

Over haar verder voortkomen aan den anderen kant van den Oceaan maakte zij zich voorloopig volstrekt niet bezorgd, want zij twijfelde er niet aan, dat het haar zou gelukken de juiste hulp-

Kinderspel

*

*Er zat een troepje mannekes,
Van Pietjes en van Jannekes,
In 't steegje op de stoep,
Ze praatten allemaal dooreen,
En joelden door het straatje heen
Met luid hoera-geroep!*

*Want al die kleine mannekes,
Die Pietjes en die Jannekes,
Die speelden daar een spel,
Een spelletje van groot te zijn,
Van echte vaderdjes in 't klein,
En ze begrepen 't wel!*

*Daar zwaaiden enk'le mannekes
Met blauwe koffiekannekes,
Ze gingen naar 't fabriek',
Ze deden, zooals vader deed,
En stapten luid en hooploos breed,
Vol leuke mechaniek!*

*Dit duurt niet lang bij mannekes,
Ze maakten and're mannekes,
Vol onoverhoeds geraas,
Ze gooiden wild hun speelgoed neer,
Ze deden 't lekkertjes niet meer,
Ze stakten bij den baas!*

*Toen praatten al die Jannekes,
Als heusche bedelmannekes,
Steeds in denzelfden dreun,
Ze namen stil hun petjes af
Voor 't geen het oudste joggie gaf,
Ze trokken van 'de steun'!*

*Ach arme, kleine kereltjes,
Verdwaalde, schuwe mereltjes,
Wat was je zielig blij,
De groote menschen zagen 't wel,
Daar schoof in heel je kinderspel
Je levensfilm voorbij!*

KROES.

bronnen te vinden, zooals zij daarin tot heden altijd was geslaagd. Zij behoorde tot de gelukkige karakters, wier moed en vertrouwen standvastig genoeg zijn, om aan alle stormen des levens weerstand te bieden — tot die onoverwinnelijken, wier kracht er in bestaat, dat zij in een oogenblik van gevaar niet op hulp van anderen hopen, maar alleen op eigen krachten vertrouwen. Waarheen zij zich ook mocht begeven, zij was overtuigd, nergens zonder bescherming en verlaten te zijn; want zij rekende weer op haar geluk en op de edelmoedigheid der menschen. Haar zinspreuk was: Help u zelve! De macht der omstandigheden, niet haar eigen wil had haar oorspronkelijk in dit verzet tegen wet en gewoonte gebracht; maar deze strijd had al haar natuurlijke gaven tot de hoogste ontwikkeling gebracht en hij was voor haar levendig, op daden belust karakter haast onmisbaar geworden.

Al zou het een nieuwe strijd zijn, dien zij tegemoet ging — zij vreesde dien niet; want ten slotte zou zij immers toch weer overwinnen.

De beide groote schroeven van de stoomboot waren al aan het werk. Levendiger wuifden de witte doeken, luider weerklonken de afscheids-

groeten, die men den reizigers nariet. De tusschen-dekspassagiers begonnen echter in koor een zwaarmoedig Italiaansch volkslied te zingen, en onder de tonen der oude bekende melodie gleed het stoomschip langzaam en plechtig de haven uit naar de groote zee.

XXIX

Ongeveer vierentwintig uur na zijn vertrek uit Breslau stuurde de commissaris van politie Werner aan zijn chef, den hoofdcommissaris Lintwist, uit Instenburg het volgende telegram:

"De hier geïnterneerde zoogenaamde Malinowski is volgens zijn eigen bekentenis in waarheid de ambtenaar Johannes Beijer, terwijl de ware Malinowski onder den naam Beijer in Breslau begraven werd. Mevrouw Deloria, Hubner en Krauze zijn medeplichtig aan het bedrog. Uitgebreid materiaal ter rechtvaardiging van hun gevangenneming is aanwezig. Krauze is volgens de geloofwaardige getuigenis van Beijer het meest schuldig. Raad dringend onmiddellijke huiszoeking aan. Verschijn morgenochtend voor mondeling rapport in Breslau."

Reeds een kwartier na ontvangst van dit verbazende bericht, dat de hoofdcommissaris meermalen herlezen had, werd aan de Berlijnsche politie een telegram gestuurd met het verzoek om de onmiddellijke gevangenneming van mevrouw Deloria, terwijl de commissaris Braun zich na een lang gesprek met zijn chef in gezelschap van twee politieagenten op weg naar de Tassenstraat begaf.

Den graanhandelaar Krauze, met wiens gevangenneming hij belast was, trof hij daar echter evenmin aan, als daags tevoren zijn collega Werner hem aangetroffen had. De oude huishoudster voegde echter dezen keer aan haar mededeeling over de afwezigheid van haar meester ongevraagd de verklaring toe: "Als de politie nu niet vanzelf was gekomen, zou ik die toch vandaag gehaald hebben. Wat mij betreft, kunt u doen, wat u wilt. Ik pak mijn boeltje op en ga hier vandaan."

Misschien zou zij op deze woorden onmiddellijk de daad hebben laten volgen, als men haar dit vergund had. Maar de ambtenaren brachten haar aan het verstand, dat zij zich voorloopig niet mocht verwijderen, noch iets uit het huis wegbrengen, omdat zij last hadden gekregen, een grondig onderzoek te houden in alle vertrekken.

Zij volbrachten deze opdracht zoo goed mogelijk, maar na een langdurige ingespannen bezigheid hadden zij behalve de geschriften en papieren van Krauze, die zij ongelezen in groote bundels saamgepakt hadden, niets verdachts gevonden. Toen zij nu echter bemerkte, dat de heeren hun werk als afgehandeld beschouwden, begon zij op eens spottend te lachen.

"Wat stemt u dan toch zoo buitengewoon vroolijk?" vroeg de commissaris. "Zijn wij het misschien, die u daartoe aanleiding hebben gegeven?"

"Nu, wie anders?" antwoordde de oude vrouw meer oprecht dan beleefd. "Het is al te grappig om te zien hoe slim de politie is. Als die haar vak niet beter kent, mag men er zich zeker niet over verwonderen, dat er zooveel dieven en moorde-naars vrij rondloopen."

En zij lachte weer. Een der politieagenten wilde grof tegen haar uitvallen; maar zijn meerdere, die minder teergevoeligheid of meer zelfbeheersching bezat, was hem voor, terwijl hij zeer kalm zei: "Als u slimmer meent te zijn, waarom wilt u ons dan daarvan niet laten profiteren? Zeg toch tegen ons, waarin volgens u onze ongeschiktheid bestaat?"

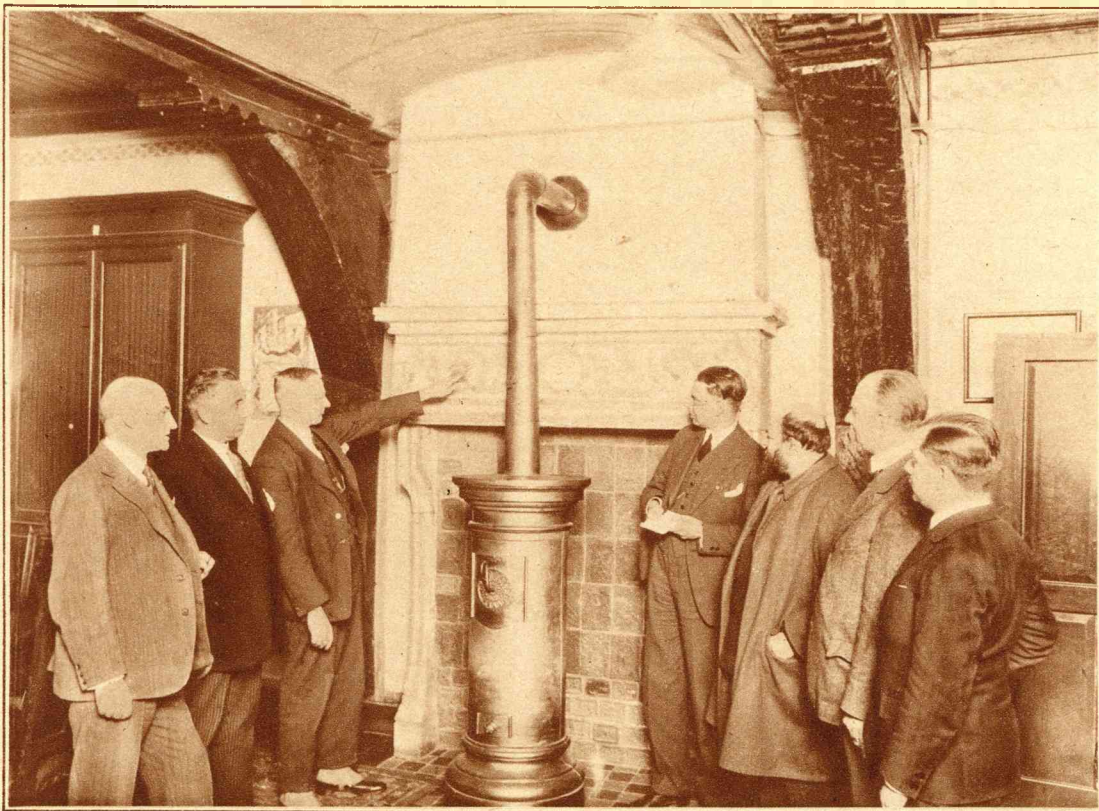
"Daarin, dat u alle hoeken en gaten nagesnuffeld hebt, waar ten slotte toch geen mensch met een gezond verstand iets zou verstopen, en dat er daarbij geen vermoeden in u opgekomen is, waar de oude gauwdief zijn geheimen nu wel werkelijk verborgen kon hebben. Minstens twintigmaal is u er omheen geloopt zooals de kat om de heete brei. Het is waarlijk om te lachen."

"Het doet mij plezier, dat u zooveel gevoel voor humor bezit, maar voor de pret, die wij u bezorgd hebben, is u ons toch wel eenigen dank schuldig. En het moet immers een bizondere voldoening voor u zijn, om ons van onze kortzichtigheid te overtuigen, als u ons nu de bewuste plaats toont."

(Wordt voortgezet)

Limburgsch Foto-nieuws

Ontluikende lente. In Zuid-Limburg kieke onze fotograaf 'n bloeienden perzikboom. De eerste in 1950? →

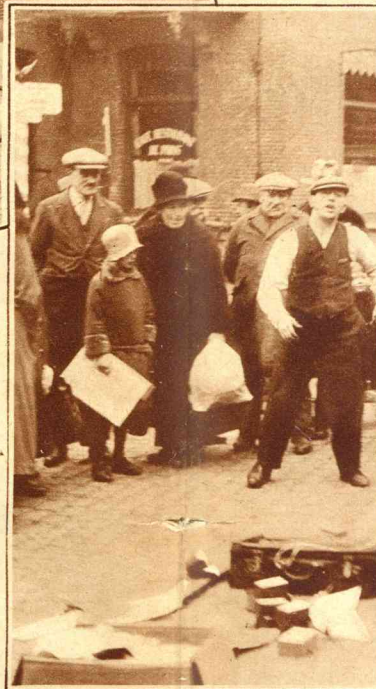

Ook Maastricht krijgt nu een Raadskelder. In de laatste Raadsvergadering is met algemeene stemmen besloten, in principe toestemming te geven aan den Heer P. Hendriks, een Raadskelder in te richten in het oude Maastrichtsche raadhuis of Dinghuis. Reeds heden werden besprekingen gehouden over verschillende aangelegenheden van de verbouwing. Onze fotograaf ontmoette de heeren van de „Raadhuis-conferentie” tijdens hun rondgang in de zalen van de toekomstige Limburgsche tavernen. V.l.n.r.: J. Schaepkens v. Riempt, Voorzitter Kamer v. Koophandel; J. v. Kaathoven, Architect; Piet Hendrix, de waard; Jan v. Aurooy, kunstschilder; Jean Grégoire, Kunstschilder, die fresco's zal schilderen, ook te 's-Bosch en Utrecht; J. v. Noorden. Ondero. Kamer v. Kooph. Mr. R. Gielen, secretaris Kamer van Koophandel.

De Groote straat met het Raadhuis te Venray.

Een marktkoopman in actie. Voor het verkoopen van verrekijkers op 'n wekelijksche markt blijkt nogal eenige overredingskracht noodig, zooals de expressie van gelaat en gebaren spel U aantoonen.

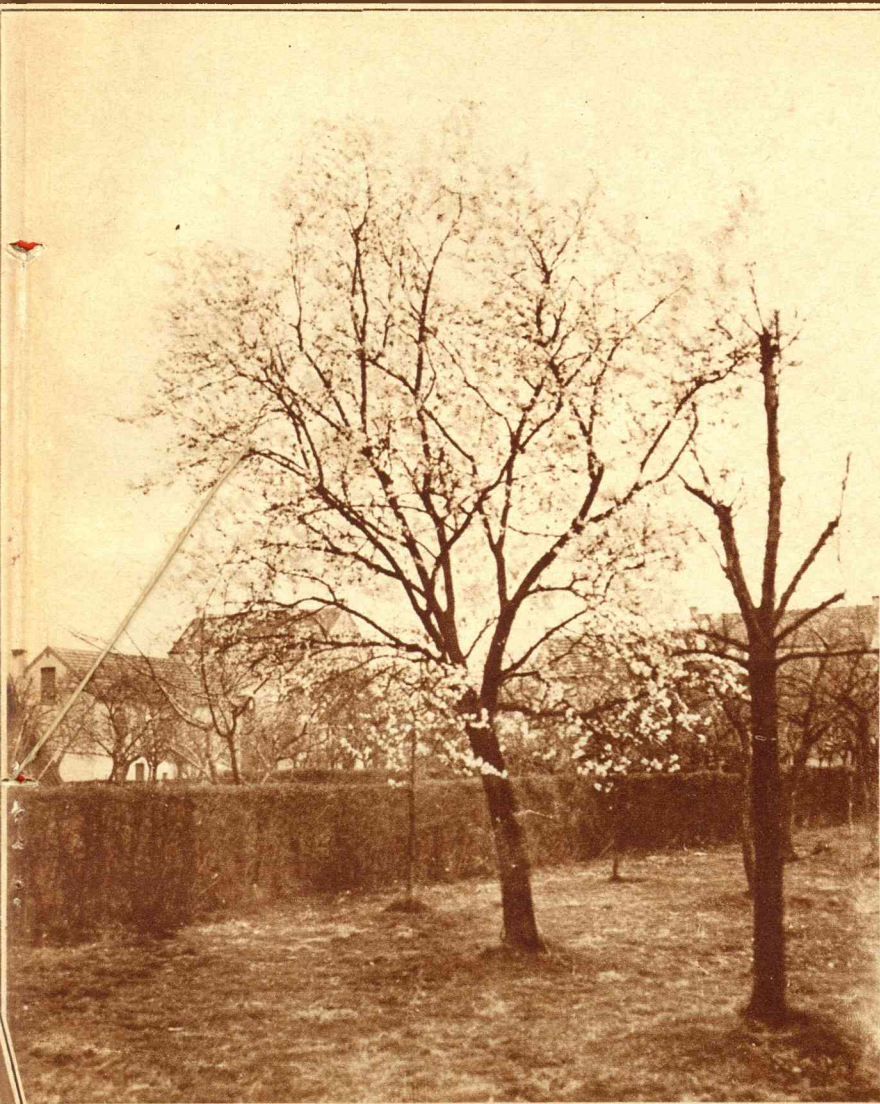
Het buitenaanzicht van het Dinghuis in de Groote Staat te Maastricht, dat als Raadhuiskelder zal worden ingericht.

Een muizenheater! Op zeer acrobatische wijze worden hier muizen en ratten op cake-walk, schommel, molen, rad van avontuur geplaatst en het geheel lijkt, zeer ten genoegen van de jeugd, op een muizen-kermis.

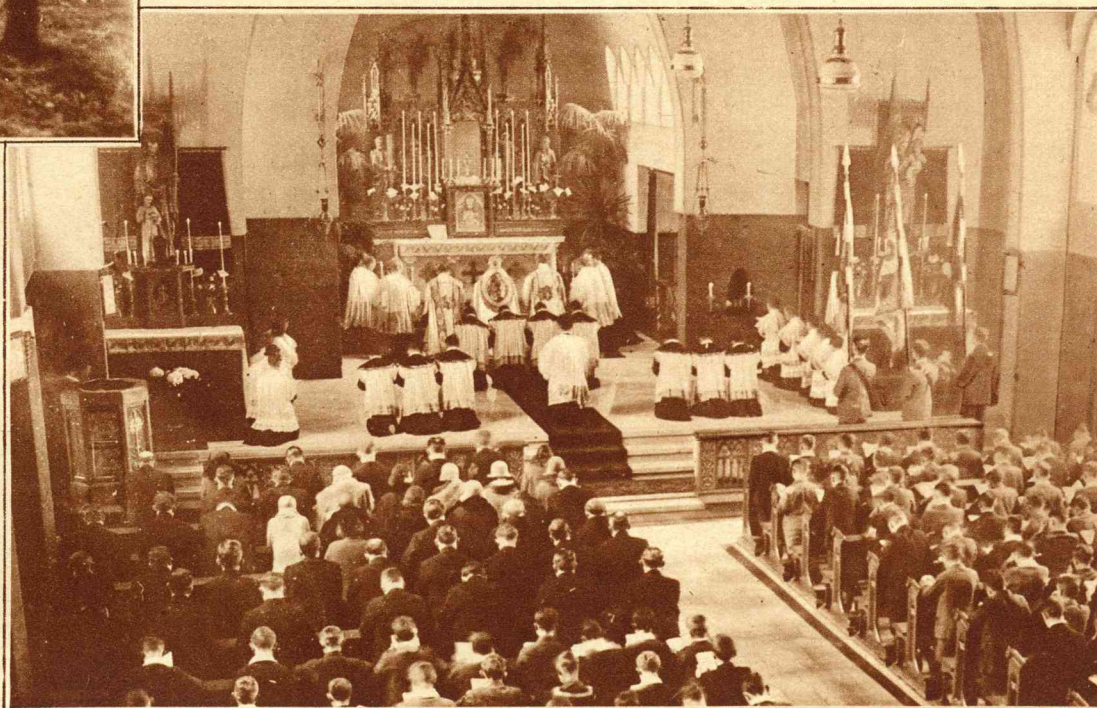

sch
ws

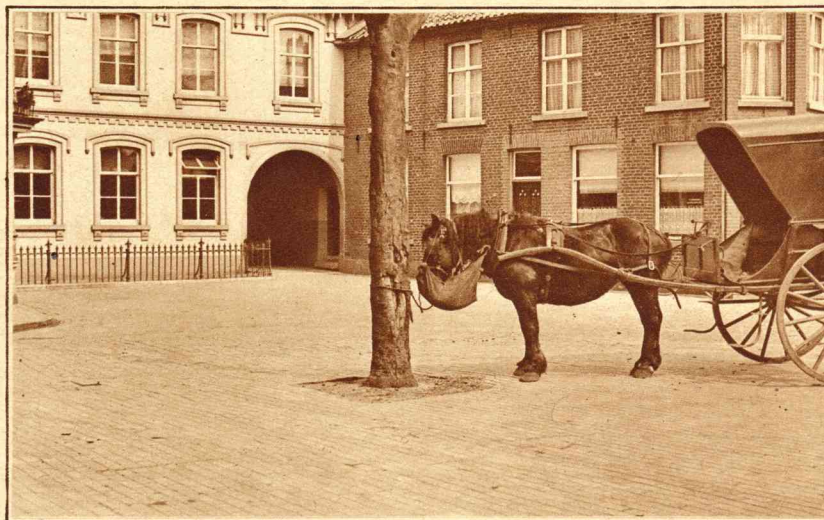
te. In Zuid-Limburg
ograaf 'n bloeienden
De eerste in 1930?

Lenteweelde.

Dinsdag 8 April herdacht te Sittard de Z. E. Z. Gel. Heer Timmermans, Directeur van het Bisschoppelijk College aldaar onder groote belangstelling zijn zilveren priesterfeest. Onze foto geeft een moment uit de plechtige Hoogmis, in de kapel van het Internaat tot dankzegging opgedragen.

Een gezellig hoekje van de markt te Venray.

Leve de Jubilaris. Proost! De heer J. Houx, lid van de schutterij „St. Martinus” te Horn bij Roermond, herdacht zijn 50-jarig schuttersjubileum en werd schitterend beëufd. Wij kielden den heildronk, op den feesteling uitgebracht. De mede-leden organiseren een speciaal festival ter viering van het jubileum.

Die Andere, die Onbekende....

Angstig kijkt hij zijn zoon aan, die klaar is met zijn ontbijt.

„Leo.... toe asjeblieft.... als je tijd hebt.... laat mij je dan vertellen, hoe alles is toegegaan, vroeger!”

„Nu? Dat gaat niet vader! Het is tijd, dat ik naar de zaak ga!”

„Maar....”

„Nee — onmogelijk vader. 's Avonds gaat dat beter, als ik mijn zaak gesloten heb!”

Hij drukt zijn vader de hand, knikt z'n moeder toe en snelt weg.

In de zaak is het reeds vreeselijk druk. Het wemelt van klanten en mijnheer Woudrak en Grethe zijn druk bezig. Dadelijk is ook hij in het touw en helpt allerwegen op vriendelijke wijze de vele klanten. Hoewel het zeer druk is, is Leo toch niet met hart en ziel bij zijn werk. Hij verkeert zich een paar maal, eenige keeren geeft hij verkeerde antwoorden — dat gebeurt anders nooit bij hem.

Aan twee dingen denkt hij maar aldoor: aan zijn vader thuis en... aan Inge Stelzmann. Hoe zal ze op hem wachten, vergaan van ongeduld, om 12 uur naar hem uitkijken! En dan? In plaats van geluk en liefde moet hij een diepe, bittere smart in haar hart werpen!

Dat is een gedachte om gek te worden.... Niet eens de waarheid mag hij zeggen. Wat zal hij haar schrijven? Hoe zich rechtvaardigen over 't onrecht, dat hij haar moet aandoen?

Den geheelen nacht heeft hij erover nagedacht en is in den geest al aan talrijke brieven begonnen, die hij echter alle als onvoldoende verwerpt.

En toch moet het — nu in de zaak — dadelijk, als de drukte minder wordt. Het schijnt intusschen wel, dat vandaag de drukte niet wil afnemen. Altijd door komen nieuwe klanten, reizigers enz. Eerst na twaalfen vindt hij een oogenblikje tijd, het treurige te schrijven en het aan een witkiel af te geven. Uitgeput zit Leo daar nu, alsof hij een zwaar werk heeft verricht en staart voor zich uit. Grethe en de bediende komen eerst om 2 uur; klanten komen er nu niet. Hij is alleen, niemand stoort hem.... Anders is het zijn gewoonte om in deze stille uren zijn correspondentie af te doen om 's avonds vroeger weg te kunnen. Vandaag denkt hij daar zelfs niet aan, hij kan vandaag alleen aan Inge denken. Nu heeft ze zijn afscheidsbrief reeds. Nu is alles voorbij — de zon in zijn leven is onder gegaan en zeker ook in 't hare.... Nu is het zaak voor hem op de tanden te bijten.... zoo goed en zoo kwaad als 't kan verder te werken, voorwaarts te gaan — maar niet op het pad der hope, maar op het eenzame, harde pad van den plicht. Zijn leven behoort aan zijn ongelukkigen vader, aan zijn moeder en zus — voor die moet hij werken. Of Inge een ander geluk zal vinden? Of hij haar ooit zal weerzien? Alles in hem komt daartegen in opstand. Neen — neen, dat toch niet! Haar niet meer ontmoeten, niet meer in haar treurig verwijtend gezichtje zien!

Daar wordt de winkel deur geopend en Fabian Stelzmann treedt binnen.

Verschrikt springt Leo op, maar hij kan den ouden heer niet tegemoet gaan. Onmachtig om zich te bewegen of om geluid te geven blijft hij krijt-wit bij den lessenaar staan. Ook Stelzmann is bewogen; meer dan hij

ROMAN VAN HARDY LANGEN

*

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Juffrouw Martha Berger leeft bescheiden met haar beide volwassen kinderen, Hanna en Leo. Hanna heeft het hart eenigszins hoog. Ze versmaadt de liefde van een eenvoudigen, hoewel niet onbemiddelden heerboer Benke; Leo is een ijverige, kalme jongen, die zich binnenkort zal verloven met Inge Stelzmann. Nu komt plotseling Konrad Berger in hun leven, hun vader, die twintig jaar geleden wegens roofmoord tot levenslange gevangenisstraf is veroordeeld, hoewel hij steeds zijn onschuld heeft volgehouden. Na twintig jaren gevangen te hebben gezeten, is bij begenadigd. De kinderen, die hun vader nooit hadden gekend, hadden nooit anders van hun moeder gehoord dan dat hun vader overleden was. Voor de vrouw en de kinderen is dit weerzien, in verband met de lugubere herinnering aan den smet op den familienaam, een zware slag. Voor Leo is dat een reden om den omgang met Inge af te breken, omdat hij haar niet zijn bezoedelden naam wil geven, alhoewel hij medelijden met zijn vader heeft en hem van harte verwelkomt. Hanna evenwel wil haar vader niet kennen en ontvlucht de woning, tot verdriet vooral van haar vader, die aan niets anders denkt dan aan de mogelijkheid om zijn onschuld aan het licht te brengen

wil laten blijken en zijn stem klinkt onzeker, als hij zegt: „Goddank, dat ik je alleen vindt, mijnheer Berger. U kunt zich wel voorstellen, wat mij hierheen voert....

„Ja....”

„Sta me toe, dat ik ga zitten.... ik ben een oud man en.... gemakkelijk is me deze gang niet gevallen, dat begrijpt u.”

Leo knikt en schuift een stoel aan.

Stelzmann gaat zitten.

„Zoo. Nu zullen we eens heel rustig over deze zaak spreken, mijnheer Berger. En.... open. Man tegenover man. Dat gaat beter, dan tegenover een rein jong meisje, voor wie zekere dingen natuurlijk een gesloten boek met zeven sloten zijn gebleven....”

Hij houdt op en kijkt den ander vol verwachting aan. Het begin is er — de knuppel is geworpen, nu zou Berger kunnen beginnen. Maar deze blijft zwijgend zitten. Geen verlegenheid, maar innerlijke smart staat op zijn gelaat te lezen.

„Dus”.... zoo gaat Stelzmann voort, „je weet, dat ik je altijd wel mocht lijden, beste Berger — nog meer — ik hield veel van je.... bijzonder trok me uw karakter aan. Als u heden waart gekomen, zou ik u mijn dochter gegeven hebben. In plaats van te komen — kwam uw brief. Gij zult er uw redenen voor gehad hebben. Redenen, die gij voor

bindend houdt. Daar ik u echter niet voor een schurk houd en aan den anderen kant ook niet lijdelijk mag toezien, dat mijn dochter het hart wordt gebroken — daarom ben ik hier gekomen, opdat we onder vier oogen over die redenen kunnen praten.”

Weer houdt hij op en kijkt naar Berger, doch deze beweegt zich niet. Stelzmann wordt zenuwachtig.

„Zeg Berger, zit daar nu niet als een afgodsbeeld. Ik heb toch recht deze redenen te kennen. Wat u voor Inge verzwijgt, misschien moet verzwijgen, dat kunt u mij, die tweemaal uw vader kon zijn, toch wel zeggen! Hebt u dan geen vertrouwen in mij?”

Leo kijkt smartelijk op.

„Het grootste vertrouwen, mijnheer Stelzmann,” zegt hij zacht, „maar — ik heb u niets anders te zeggen, dan ik reeds schreef aan uw dochter.”

„Neem me niet kwalijk, maar dat is te dwaas! Niets anders? Moet dat beteekenen, dat u gisteren met u zelf bent te rade gegaan en Inge nu niet meer bemint?”

„Neen. Ik heb ze wellicht nooit zoo bemind als nu, nu ik haar heb verloren. Maar een verbinding tusschen ons is onmogelijk.”

„Waarom?”

„Daarop weiger ik te antwoorden!”

„Lieve God — wees toch niet zoo stijfhoofdig. Dacht je, dat ik me zoo liet afschepen? Of dacht u, dat een man van mijn jaren het niet kon raden? Er is een vrouwengeschiedenis in 't spel. Daarmee weet u geen uitweg. Maar — zulke zaken kunnen toch in 't reine gebracht worden.”

„Ge vergist u, mijnheer Stelzmann, er is geen vrouwengeschiedenis in 't spel, daarop kan ik u mijn eerewoord geven. Inge is mijn eerste en eenige geliefde.”

Stelzmann staat op en loopt opgewonden door de kamer. Leo's toon is zóo overtuigend, dat hij geen oogenblik twijfelt en dit brengt hem nog meer in verwarring. Hij blijft eindelijk voor den jongen man staan, kijkt hem in 't gezicht en zegt:

„Daaruit mag de duivel wijs worden! Als 't dat niet is, wat is het voor den drommel dan?”

„Kwel u zelf en mij niet langer, mijnheer Stelzmann. Ik kan niets meer zeggen. Ik heb aan mijn brief niets meer toe te voegen.”

Stelzmann is bleek geworden en zegt nu:

„Weet je wel, wat je weggooit, Berger? Ik meen niet.... geld.... maar het meisje, dit meisje!”

„Ik — weet — het,” zegt Leo zacht, nauwelijks meer in staat recht op te blijven staan.

Het is den ouden man zoo wee om 't hart als nooit te voren, niet eens toen, toen hij zijn vrouw verloor. Hij denkt aan Inge. Hoe zal ze dat dragen? Maar ook hij draagt het zwaar, zoodat Stelzmann niet meer den moed heeft hem verwijten te doen of hem nog meer vragen te stellen. Hij drukt Berger stom de hand en verlaat den winkel.

V

Mag ik nu spreken?” vraagt schuchter Konrad Berger, terwijl hij eenigszins bang tot zijn zoon opkijkt, naast wien hij op de zorgensofa zit. Zij zijn alleen in de kamer. Hanna is 's avonds

Volendamsche, op haar Zondagsch.

thuis gekomen en als een dief stilletjes naar haar slaapkamer gegaan. Moeder heeft haar daar haar brood gebracht.

„Ja vader — begint u maar!” antwoordt Leo verstrooid, want zijn gedachten zijn nog altijd bij Inge.

En de oude man begint: eerst wat wijfelend, maar daarna, meegesleept door zijn thema, hoe langer hoe hartstochtelijker, zoodat Leo onwillekeurig nieuwsgierig begint te luisteren.

„Om je het verdere beter te doen verstaan moet ik je eerst nog iets van 't slachtoffer van den moord vertellen en over de omstandigheden, die mij met haar bekend deden worden” — zoo gaat Berger voort.

„Louise Sollgruber dan was een weduwe van 64 jaar en eigenares van een herberg in de buurt van Marburg. Sedert den dood van haar man dreef ze de zaak alleen. Stil leefde ze voort, vooral sedert het heengaan van haar eenigen zoon, wiens goede vriend ik was geweest. Overdag werd de zaak druk bezocht door voerlieden, die gauw een glaasje voor de toonbank namen en 's avonds kwamen er boeren in de herberg verstrooïng zoeken.

Ik zelf was toenmaals vertegenwoordiger van een groothandel in wijn en likeuren en deed in deze hoedanigheid dikwijls zaken met haar. Ze mocht me graag, omdat ze mij beschouwde als een soort erfstuk van haar gestorven zoon. Daarom ook interesseerde zij zich zeer voor mij en mijn familie en telkens als ik kwam, was ik hartelijk welkom. Toen ik trouwde, moest ik haar mijn vrouw komen voorstellen, ze onthaalde ons feestelijk en stuurde ons later dikwijls vruchten, vleesch en groenten. Ze wilde niet hebben, dat wij haar daarvoor bedankten: ze beschouwde dat als een soort van plicht. Eerlijk gezegd kwamen ons die geschenken zeer van pas, daar mijn salaris en de provisie, die ik trok, nu niet zoo bijzonder hoog waren.

Wij hadden dit nu wel niet bepaald nodig, want je moeder was een flinke, spaarzame huisvrouw en ik rookte, dronk noch speelde; zoodat we nooit schulden behoeften te maken.

Na de geboorte van Hanna werd het echter anders. Je moeder werd zwaar ziek, moest geopereerd worden en moest maanden achtereenvolgend in het hospitaal verblijven; toen zag ik me gedwongen iemand te nemen, die het huishouden deed en die voor jullie moest zorgen. Onze spaarduitjes en een voorschot, dat ik opnam, waren spoedig opgeteerd. Ziekenfondsen waren er toen nog niet, ten minste niet voor particuliere personen. Nu moesten echter doktersrekeningen, 't ziekenhuis en de operatie betaald worden! Dat waren voor mij sommen, die niet bij elkaar waren te krijgen. Toen leerde ik voor 't eerst slapelooze nachten kennen!

Overdag deed ik zuchtend mijn werk en peinsde over een uitkomst uit dezen vreeselijken toestand. Aan vrouw Sollgruber dacht ik heelemaal niet. Ik was er van overtuigd, dat zij geen geld had, doch dat ze behoorlijk van haar verdiende kon leven. In lang was ik niet bij haar geweest; maar eindelijk, den dag vóór Allerheiligen moest ik weer eens bij haar zijn. Weer werd ik hartelijk ontvangen en zat spoedig als van ouds met haar te babbelen. Ze zag echter wel aan me, dat ik niet meer zoo vroolijk was als vroeger en daarom informeerde ze voorzichtig: „Waarom ben je toch in zoo'n heelen tijd niet meer bij me geweest? Is het niet goed bij je — gaan de zaken niet naar wensch?” Ik vertelde haar alles, volbelangstelling luisterde ze.

„De hoofdzak is, dat je vrouw nu weer gezond

is,” zei ze nu, „de rest zal wel terecht komen.”

„Ik hoop het,” antwoordde ik, „als ik die som gelds nu maar had om te kunnen betalen, dan...! Maar...”

„Hoeveel bedraagt die?”

Ik noemde het bedrag.

„Och, is 't anders niet! Vertel maar liever eens van je kinderen. Leo moet al een heel kereltje zijn; hoe gaat het met hem op school?”

Vol trots vertel ik, dat jij de eerste was van je klas en van Hanna, hoe lief die wel was enz.

Ze luisterde glimlachend naar mijn gepraat, legde eindelijk haar breiwerk neer en zei: „Nu Berger, dat ellendige sommetje geld zal ik even voor je halen. Je kunt het me in gedeelten afbetalen.”

De kleine krullebol.

„U?” sprak ik, „u wilt...?”

„Ja,” lachte ze, „ik heb een aardig spaarpotje, ik ben alleen — en later is dit geld voor de kinderen van mijn zuster in G. Die hebben 't echter nog niet nodig!”

Ze ging heen en ik schreef een schuldbekentenis van 15000 kronen en beloofde, iedere maand 300 kronen terug te betalen.

Had ik toen geweten tot welke gevolgen dit aanbod van vrouw Sollgruber zou leiden, dan had ik liever mijn leed in stilte verder gedragen...

Even wachtte de oude man!

„Ga verder, vader,” drong Leo aan.

„Met een verlicht hart ging ik naar huis. De volgende maand, stipt op den eersten trok ik er op uit om mijn eerste afbetaling à 300 kr. weg te brengen. Maar op den eersten April had ik het geld niet bij elkaar. Er moesten allerlei dingen voor moeder en voor jou gekocht worden en daardoor was ik een beetje in verlegenheid. Maar ik had gegronde hoop, dat ik in den loop der maand meer aan provisie zou krijgen dan ik nodig had en dat ik dus op 1 April een dubbele afbetaling kon doen. Ik was er van overtuigd, dat vrouw Sollgruber dat wel goed zou vinden.

Zoo ging ik dus 1 Maart op weg.

Toen ik er aankwam, was de meid op een stukje land bij het huis bezig met spitten. In de gelagkamer zat een heer van 40—45 jaar oud bij een flesch bier. Vrouw Sollgruber stond naast hem en ik hoorde, hoe de heer haar een pannekoek bestelde.

Eer ze naar de keuken ging om dezen te bereiden, kwam ze naar me toe, begroette me en bracht me, zonder dat ik 't besteld had, — sodawater met wijn — mijn gewone drank, als ik bij haar was — en vroeg me, of ik een poosje kon wachten.

Ik zei haar van ja en vertelde al vast heel in het kort, waarom ik was gekomen. Ze glimlachte als teeken, dat ze 't goed vond. „O, daarvoor had je

niet behoeven te komen, Berger. Betaal jij maar gerust de andere maand, hoor! Je blijft dus even wachten, nietwaar?”

„Natuurlijk, hoor — zoo lang u wilt,” zei ik. Ik nam de krant en begon te lezen. De vreemdeling kreeg zijn pannekoek en bestelde een tweede flesch bier. Hij zat net tegenover me! Hij had een rond, roodachtig gezicht, verstandige oogen en zeer krachtige trekken. Onwillekeurig — uit verveling — bespiedde ik hem van achter mijn krant. Wie zou dat zijn? Uit zijn uiterlijk kon ik niet opmaken, welk beroep hij kon hebben. Soms trok zijn gezicht zenuwachtig samen. Hij scheen niet in z'n humeur te zijn. Soms trok hij zijn voorhoofd in rimpels; soms scheen hij diep na te denken en dan weer lachte hij spottend. Het scheen mij toe, dat de man

sombere gedachten had, dat hij niet goed tot een besluit kon komen in de zaak, die hem bezighield. Toch nam ik maar zoo terloops dit alles in me op, zonder me bijzonder voor den vreemdeling te interesseeren. Eerst later kwam me dat weer in den geest.

Na een poosje zocht ik vrouw Sollgruber in de keuken op. Ze zei me, dat ze in den koestel nog eenige bezigheden te verrichten had, en dat ze dan spoedig zou komen om wat te praten.

„Als die vreemdeling nu maar eens vertrok,” voegde ze erbij, „vanavond komen de stamgasten weer en als hij nu niet gauw vertrekt, schiet ons kletspraatje er bij in.”

„Wie is die mijnheer?” vroeg ik, „ik heb hem hier nog nooit gezien.”

„Hij is hier voor het eerst. Het is waarschijnlijk een doortrekkend reiziger, want als hij hier uit de buurt was, zou ik hem wel kennen.”

Toen spraken we nog wat over mijn vrouw en kinderen, naar wie vrouw Sollgruber informeerde en daarna keerde ik in de gelagkamer terug. In 't geheel zal ik zoo een kwartier of 20 minuten in de keuken geweest zijn.

Toen ik haar verliet, was zoowel de deur der binnenplaats als die van vrouw Sollgruber's slaapkamer dicht en natuurlijk sloot ik ook de verbinding deur naar de keuken, opdat de etenslucht niet zou binnendringen, daar ik wist, dat de kasteleines dat niet kon uitstaan. De vreemdeling zat nog altijd stil op zijn plaats. Ofschoon hij reeds lang gegeten had en gedronken, maakte hij geen aanstalten om weg te gaan. Mij viel het wachten langzamerhand ook lang. Had niet de herbergierster gezegd, dat ik moest wachten, dan was ik weggegaan, want 't begon al donker te worden.

Ik bleef dus. En de vreemdeling bleef ook; hij zat als vastgegreid en wachtte vermoedelijk op mijn heengaan, zooals ik op het zijne. De koekoeksklok in de kamer sloeg zeven. Toen sprong de vreemdeling plotseling op en riep: „Aannemen!”

Ik herademde. Goddank — eindelijk! Echter moet vrouw Sollgruber dezen roep niet gehoord hebben en den tweeden ook niet. De vreemdeling zette zijn reispet op, trok zijn overjas aan en ging zelf naar de keuken om — zooals ik veronderstelde — te betalen.

Nu zou hij wel spoedig met de waardin terugkeeren, dacht ik — maar hij kwam niet. Zou hij het huis hebben verlaten door de achterdeur — dacht ik verwonderd. Immers daar buiten waren slechts weilanden en velden, waardoor alleen smalle paadjes liepen.

Daar het intusschen al heelemaal donker was, stak ik de hanglamp op, opende toen de deur en riep vrouw Sollgruber. Geen antwoord.

In de keuken brandde licht, maar er was niemand. De achterdeur stond wagenwijd open. Op 't vuur stond iets te koken, zoodat de vrouw Sollgruber niet ver weg kon zijn. (Wordt voortgezet)

Roermond, dat, na den beslissingswedstrijd tegen Wilhelmina te hebben verloren, zijn titel zal moeten verdedigen tegen De Valk, F.A.C. en Bleyerheide.

Roermond met 1-0 door Wilhelmina geklopt. Op deze kiek ziet men Wynperlé een Bosschen aanval onderbreken.

Sport van Zondag

De gepasseerde Zondag is voor het Zuiden bijzonder belangrijk geweest. Daar was allereerst de beslissingswedstrijd tusschen Wilhelmina en Roermond te Venlo. De Bosschenaren zijn wederom den dans ontsprongen. Thans hebben zij Roermond voor het competitie-restant laten opdraaien. De Venloërs hebben in grooten getale gebruik gemaakt van de gelegenheid om het emotioneele verlengstukje van de competitie bij te wonen. De doelpunten zijn in dit soort wedstrijden in den regel niet goedkoop. Zoo ook nu niet. Het bleef er bij één van Poiérré, gescoord in het begin van den strijd reeds. Verder hielden de verdedigingen stand en konden de Bossche kanaries zich dus met dat eene doelpunt gelukkig achten.

De kampioenen der tweede klasse hebben niet afgewacht, wie der eerste-klassers er aan hun gezelschap zal worden toegevoegd. Te Tilburg zijn T.A.C. en De Valk reeds aan den slag geweest.

Th. Cloquet vertrekt naar Afrika. In verband hiermede werd dezen speler Zondag j.l. voor den wedstrijd tegen Wilhelmina door de Bosschenaren een bloemenhulde gebracht, waarvan onze fotograaf bovenstaand plaatje maakte.

De beslissingswedstrijd Roermond—Wilhelmina te Venlo. Spelmoment bij een aanval op het Bossche doel.

komt men vooral in dit soort wedstrijden niet gemakkelijk meer te boven.

De Roermonders zullen nu wel met veel belangstelling het verslag van den promotiekamp in Tilburg hebben gevolgd. De conclusies zijn voor hen niet slecht. Aan de hand der verslagen, welke meerendeels spreken van een zeer middelmatig tweede-klasse-spelpeil, moet dat voor de Limburg-

sche degradatiecandidaten een zacht eetje worden. Wij gelooven echter geen moment, dat dit in werkelijkheid het geval zal zijn. Valkenswaard heeft in elk geval reeds bewezen, dat het zich door wedstrijden van een zoo belangrijke soort als deze niet van de kook laat brengen. En wanneer de T.A.C.-ers de plankenkoorts een beetje kwijt zijn, zullen zij ook nog wel krachtig van zich af gaan bijten. Neen, de Bosschenaren zijn verstandig geweest er nog juist bijtijds tusschen uit te trekken.

Van 'n financieel standpunt bezien, zijn de promotie- en degradatiewed-

strijden een heerlijk appeltje voor den dorst, doch de risico voor de eerste-klasse-club, welke er aan moet deelnemen, is zeker niet denkbeeldig.

De resultaten van de Zondag gespeelde kampioenswedstrijden zijn voor Willem II niet slecht geweest. Ondanks het feit, dat de Tilburgenaren zelf niet aan den strijd deelnamen, is hun positie er toch na Zondag wel iets beter op geworden. Go-Ahead verspeelde n.l. aan Velocitas een kostbaar puntje en Ajax bracht het tegen Blauw Wit ook al niet verder dan tot een gelijk spel. Dat wil dus zeggen, dat de voorsprong van de Oostelijke kampioenen op Willem II nog maar twee punten bedraagt, en Ajax er precies evenveel heeft. Nu Velocitas er in is geslaagd Go-Ahead in eigen huis een punt te ontstelen, schijnt ons het resultaat, dat Willem II in Groningen boekte, nog niet zoo slecht.

Het doet ons genoeg, dat ook voor de R.K.F. het voetbalseizoen dit jaar niet langer zal duren dan gewenscht is. In alle eerste-klasse-afdeelingen zijn de kampioenen reeds bekend en reeds is men in 't Noorden aangevangen met de kampioensronde.

De reserves van Wilhelmina te Weert slaan in hun afdeeling een goed figuur.

VROUWEN

LEVEN

HOEDEN EN HANDSCHOENEN

W e vonden de kleine hoedjes, die we zoo lang gedragen hebben en die alle min of meer op elkaar geleken, zeer practisch en gemakkelijk. Maar nu de langere rokken, de aansluitende japonnen, grootere hoeden vragen ter bekroning van 't geheel, nu verheugen we ons toch om de verandering, nietwaar? Het uniforme ging vervelen, de groote hoed wordt door de meesten onzer toch wel flatteus gevonden — en is 'n schaduwegende zomerhoed misschien niet practisch?

Niet altijd. Zijn er niet ook groote hoeden, welke aan den voorkant heelemaal geen rand hebben,

Een fraaie combinatie van Sisol-stroo en vilt.

Hoed van Bangkok-stroo met sierlijken, doorschijnenden rand.

Elegante groote hoed van Bangkok-stroo, gegarneerd met vilt in twee kleuren.

doch enkel heel breede randen, als 'n paar vleugels, aan weerszijden van het gezicht?

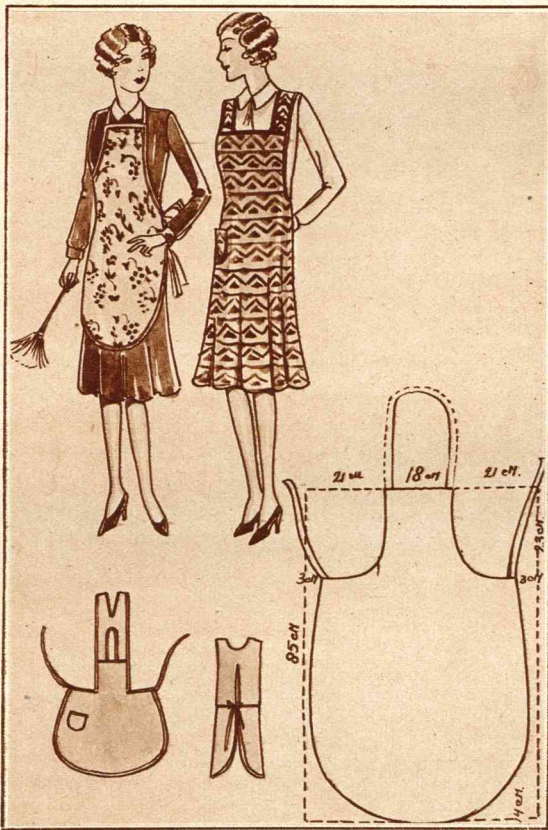
Practische modellen zijn er zeer zeker echter ook. Heel vaak hebben ze, evenals de hoed van onze eerste afbeelding, een doorschijnenden rand. Hier vormt de uitgeschulpte dubbele rand de eenige garnering. De bol van Bangkok-stroo heeft enkel 'n smal lintje rondom.

Ook de tweede schaduw-hoed is van Bangkok-stroo met een eigenaardige garnering van vilt in twee kleuren.

De derde afbeelding vertoont weer 'n klein hoedje, een bijzonder sierlijke combinatie van Sisol-stroo en vilt.

Alle drie deze hoedjes worden gelanceerd door het modehuis Reslaw in Londen.

Ook de Parijsche modehuizen geven groote en kleine hoeden in allerlei afmetingen en modellen. Alleraardigste sporthoedjes zijn er. Bij een aardige cloche van Helene le Coq bijvoorbeeld is het vilt in drie tinten, van bruin tot licht beige, over elkaar gelegd en opzij valt het in patten over elkaar, vastgehouden door knopen en knoopsgaten.

TWEDE AARDIGE SCHORTEN

H et jonge huisvrouwje van tegenwoordig houdt niet van 'n schort, ze draagt er liever geen. Maar op den duur zal ze ervaren, dat men er zoo heel moeilijk buiten kan, bij 't waarnemen van vele huiselijke plichten.

We teekenen hier twee aardige schorten, die heusch wel staan.

No. 1 is 'n kort schortje. We maken het van gebloemde stof; aan te raden is linnen, zephir of cretonne. Satinet wordt leelijk als men 't veel wascht.

Model no. 1 wordt met een band om den hals gedragen, de bandjes van achteren knopen het toe.

Het patroon is, zooals u op de teekening ziet, werkelijk heel eenvoudig.

No. 2 is practischer, daar men er heelemaal inzit. U heeft hiervoor noodig $1\frac{1}{2}$ of $1\frac{3}{4}$ el stof van 95 c.M. breed, en $\frac{1}{2}$ el stof van 95 c.M. breed voor de afwerking (randen).

De kleine teekeningetjes geven aan, hoe eenvoudig en gemakkelijk het schort gemaakt is.

P. D.

VOOR DE KEUKEN

RAGOUT VAN KIP.

1 groote kip
45 gram kalfsgehakt
5 d.L. bouillon van kip
1 d.L. room
60 gram bloem
65 gram boter
1 eierdooier
 $\frac{1}{2}$ blikje champignons
2 lepels Grawes
peper, zout.

Bereiding:

Zet de uitgehaalde en gewasschen kip op met kokend water en zout. Kook ze gaar. Snijd het vleesch

van de beentjes, verdeel het in mooie, lange stukjes (snijd het vleesch fijner dan de ragout; moet dienen tot vulling van pastetjes of fritures). Maak het gehakt op de gewone wijze smakelijk aan met peper, zout, noot, beschuit, desgewenscht ei. Vorm er kleine balletjes van en kook deze gaar in den kippenbouillon.

Verwarm roerende boter en bloem tot een gladde massa, voeg hierbij langzamerhand en steeds roerende 4 d.L. gezeefden bouillon van de kip. Laat de saus 5 à 10 minuten zachtjes doorkoken. Klop den eierdooier in 'n kommetje, doe hierbij, onder

goed roeren, een weinig van de saus, giet dit dan terug in de pan en maak de saus verder af met room, wijn, peper, zout, doormidden gesneden champignons en wat van het nat daarvan. Roer de stukjes kip en de balletjes gehakt door de saus. Geef deze ragout op een vleeschschotel, omgeven door een rand fleurons of gebruik ze als vulling voor een groote pastei, kleine pastetjes of fritures.

SMAKELIJKE KLIKJES.

Zure saus van Witte Boonnennat.
 $\frac{1}{2}$ L. Witte boonnennat.
30 Gr. (3 afgestreken eetlepels)

tarwebloem.

40 Gr. (2 afgestreken eetlepels) boter of margarine.

3 eetlepels azijn.

Breng het boonennat aan de kook. Meng intusschen de bloem aan met een klein scheutje water tot een glad papje en verdun dit met nog wat water tot het gemakkelijk vloeibaar is. Giet de aangevulde bloem onder voortdurend roeren in het kokende boonennat laat de saus even doorkoken, tot ze voldoende gebonden is en voeg er ten slotte de boter, de Maggi's Aroma en den azijn bij.

CATHARINA.

STERKER en ENERGIEK

Rheumatiek
Neerslachtigheid
Zwakte
alles genezen!

PHOSFERINE

maakte een eind aan alle
pijnen. Ik slaap als een os
en eet voor tien.

"Ik leed dikwijls — en vooral bij
vochtig weer — aan pijnen over
mijn heele lichaam. Deze pijnen schrijf
ik toe aan Rheumatiek, tengevolge van
het feit, dat ik wel eens doornat ben.
Phosferine heeft deze pijnen evenwel
geheel verdreven. Twee jaar geleden
heb ik al mijn tanden laten trekken
en ik was toen zes maanden lang zeer zwak als gevolg van het
feit, dat ik mijn voedsel niet naar behoren kon kauwen. Het was
zoo slecht met mijn gezondheid gesteld, dat mijn vrouw mij na
een afwezigheid van vier maanden haast niet meer herkende. Ik
zag toen de advertenties van Phosferine en las de schitterende
attesten, die U van menschen uit verschillende klassen hebt ont-
vangen. Ik kocht toen een kleine flacon om het te probeeren. Al
spoedig voelde ik mij veel beter worden. Voor degenen, die een
werkelijk goed versterkingsmiddel noodig hebben, is Phosferine
het beste, speciaal tegen zenuwstoornissen; het is ook zeer doel-
matig tegen kiespijnen en hoofdpijnen." S. W.

(Origineele brief ligt ter inzage.)

PHOSFERINE

Het beste van alle versterkingsmiddelen tegen

Influenza	Zenuwstoornissen	Slapeloosheid
Indigestie	Overspannenheid	Rheumatiek
Uitputting	Geschokte zenuwen	Slechte eetlust
Zwakte	Geestelijke uitputting	Vermoeidheid
Jicht	Slechte spijsvertering	Zenuwpijnen
Malaria	Zwakte v. Kraamvrouwen	Moedeloosheid
Hoofdpijn		Kortademigheid

Prijs No. 1-2-3 resp. f 1.—, f 2.35, f 3.75. No. 2 bevat
haast viermaal zooveel als No. 1; U bespaart dus
ongeveer f 1.50. — In tabletten en vloeibaren vorm.

Verkrijgbaar bij alle Apotheken en Drogisten.

Neemt een proef met Phosferine Health Salt.
Het versterkende zout, dat versterkt terwijl het reinigt.

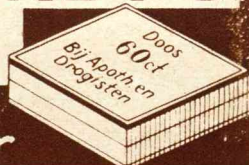
FABRIKANTEN: PHOSFERINE (ASHTON & PARSONS) LIMITED.
LUDGATE HILL, LONDON, ENGLAND.

IMP.: N. V. V/H HENRI SANDERS - KEIZERSGRACHT 52 - AMSTERDAM

MIJNHARDT'S

laxeer-
tabletten

werken
zacht en zeker

Dr. H. NANNING'S Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en
genezen in korten tijd de
ontstoken slijmvliezen.

De

maakt het inbrengen zeer
gemakkelijk. Verkrijg-
baar bij alle Apothekers
en Drogisten à f 1.75
per doosje van 12 stuks.

Adverteeren doet verkoopen

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose.
Verwaarloost deze kwaal dus
niet. Leest wat Dr. J. H. VAN
GRAFHORST, arts, schrijft
in zijn brochure: „Wenken
en raadgevingen bij de be-
handeling van tuberculose en
scrofulose“, over de gunstige
resultaten, verkregen met
granuline. Deze brochure,
die o.a. talrijke attesten bevat
van geneesheeren en gewezen
patiënten, wordt U, op aan-
vraag, in gesloten enveloppe,
gratis toegezonden door de
Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN
GRAFHORST, Scheveningen,
Alkmaarschestraat A 9

CENTRALE VERWARMING

De Gazogeenketel „RAINCHON“ brengt ieder
Huisgezin belangrijke voordeelen en gemak:

40% brandstofbesparing
75% besparing aan bedieningsloon
Eénmaal per 24 uur te vullen.
ETC. ETC.

Vraagt gratis inlichtingen, prospectus en referenties
Fabriek van Economische Stookinrichtingen

W. DOESBORGH & ZONEN
TEGELEN

"Gebruik alleen zeep, samengesteld uit palm- en olijfoliën"

zegt MME JACOBSON
te LONDEN

Bertha Jacobson is een van de
beroemdste schoonheidsspecialisten
van de millioenenstad Londen.

De 2-minuten behandeling

Maak een rijkelijk schuim van Palmolive Zeep
en water en masseer hiermede gedurende
2 minuten de gelaatshuid. Spoel daarna, eerst
met warm, vervolgens met koud water af.
Breng eerst dan poeder en rouge aan. Zoo
behoudt U steeds een gezonde, frissche huid.

20 cent
PER STUK

GRATIS

COLGATE-PALMOLIVE-PEET Co. N.V. — Spuistraat 64-70 Amsterdam C. — Afdeling Reclame

Naam

Adres

Woonplaats

Gelieve mij gratis en franco Uw schoonheidsboekje, getiteld: „Hoe men over de
geheele wereld den teint der jeugd behoudt“, te zenden.

DOELMATIGE PUBLICATIE

VAN UW ZAKENNIEUWS
IS VAN GROOT BELANG

VOOR UW ONDERNEMING

Bloedzuiverende

Laxerpillen van Apotheker
BOOM verwijderen overtollig
gal en slijm en bevorderen en
regelen een goeden stoelgang.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogist-
winkels à 50 en 55 cent per doosje.

Maatstaf
voor kwaliteit

FONGERS

in't Haar wat

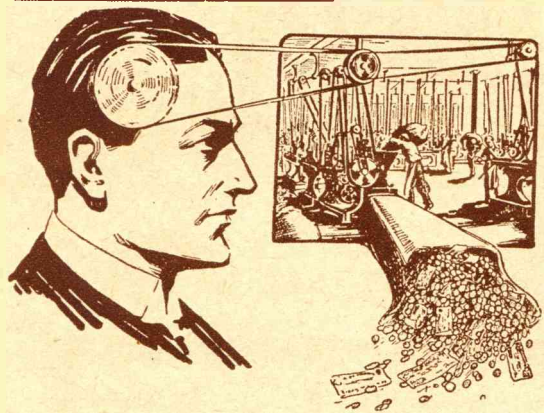
Purol wrijven des morgens; daar-
door wordt het mooier en zachter
en blijft bovendien na het kammen
den geheelen dag keurig zitten.

Doos 30-60. Tube 60 ct. Bij Apoth. & Drogisten

Leer meer, verdien meer - wees meer

GIJ KUNT HET! Onze brochures toonen u HOE!

Hersenen, ontwikkeld volgens de methoden van het NATIONAAL INSTITUUT vormen de machtigste drijfkracht ter wereld. Zij stellen u in staat de afdelingen van een groote zaak op schitterende wijze op te voeren tot de hoogste mogelijke volmaaktheid en productiviteit. Zij maken u tot werkgerev inplaats van ondergeschikte. Als een man, die volgens Dalmeijer's methoden is getraind aan het hoofd der zaken staat, dan zijn de winsten groot, de zaken marcheren flink, en voorspoed is aan de orde van den dag.

De voornaamste eisch van de practijk des levens is:

**uw kennis,
uw arbeid,
uw eigenschappen
of goederen**

**MEER PRO-
DUCTIEF te
maken.**

DIT LEERT U HET N.I.Z.O.

J. C. DALMEIJER Oprichter en Bestuurder van het Nationaal Instituut voor Zelfontwikkeling.

Beantwoord deze persoonlijke vragen eens aan Uzelf

Hebt gij uw aandacht, — wilskracht en zintuigen onder alle omstandigheden tot uw dienst? Is uw geheugen betrouwbaar? Is uw waarnemings- en concentratievermogen sterk? Is het u moeilijk vlug en flink een besluit te nemen? Zijt gij sterk in oorspronkelijke ideeën? Kunt gij u gemakkelijk ergens uitwerken? Kunt gij nieuwe zaken uitdenken?

Handelt gij overhaast en impulsief? Gaat gij wel zoo goed vooruit, als gij zoudt wenschen? Zijt gij zenuwachtig of bevreesd? Zijt gij een kalm, krachtig werker? Hebt gij geleerd, hoe gij werken moet? Zijt gij onder alle omstandigheden een goed spreker?

Dwalen uwe gedachten af bij 't spreken, denken of schrijven? Hebt gij veel zelfvertrouwen? Kunt gij moeilijk „NEEN” zeggen? Zijt gij spoedig terneergeslagen? Kent gij de voordeelgste manieren om uw werk te verrichten? Weet gij, hoe gij uw schoolkennis en ondervinding praktisch moet gebruiken om het grootst mogelijk succes te hebben?

Hebt gij uw hersenen en uw tong steeds en gelijktijdig tot uwe beschikking? Zijt gij een Persoonlijkheid? Voelt gij u in elk gezelschap en in elke omgeving op uw gemak? Weet gij hoe gij uw vermogens tot ontwikkeling kunt brengen, en doet gij dat? Weet gij, hoe gij aan uw kennis, aan uw werk en aan uw persoonlijkheid de hoogste waarde kunt geven?

Er bestaat eene methode, waardoor gij op alle bovenstaande vragen binnen korten tijd een bevredigend antwoord kunt geven.

ZIE HIER DE RESULTATEN.

Cursist 18642...werkte zich in 5 jaar tijds op van een salaris van f15 per week, tot de positie van administrateur eener coöperatieve inkoopvereniging in het Noorden des lands op een jaarlijks inkomen van f5000.

Cursist 3570 bracht het in 3 jaar tijd van een klein winkeltje, die met het raam van zijn huiskamer als uitstaltkast, wat stukjes leer verkocht, tot eigenaar van een nieuwgebouwd pand met een bloeiende zaak in lederwaren.

Cursist 7267...werd in 2 1/2 jaar tijd van een onbeteekend scheepsbevrachter tot eigenaar eener vloot van 80 sleepboten.

Cursist 3346 ONDERWIJZER Binnen eenige weken volmaakte orde in de klas. Geen nablijvers meer, geen strafwerk noodig.

Cursist 10095...Met voorbijgaan van vele anderen, wordt hij een jaar na den Cursus van het N.I.Z.O. te hebben bestudeerd, benoemd tot Directeur van het Filiaal te Parijs van een onzer grootste industrie zaken.

Cursist 9653...werd door het volgen van den Cursus in Wetenschappelijke Bedrijfsleiding van Doekhouder tot Chef eener machine fabriek, die hij geheel hervormde. Binnen de 2 jaar verdubbelde hij zijn salaris.

Cursist 298 Ik heb de laatste 12 maanden mijn cursussen in praktijk gebracht en ben nu PROCURATEUR De inwoners van mijn dorp kunnen zich dit succes niet verklaren.

Dit zijn enkele voorbeelden uit de levensgeschiedenis der 40000 personen, wien wij leerden

DE DROOMEN voor hun TOEKOMST te VERWEZENLIJKEN!

Door het NATIONAAL INSTITUUT voor ZELFONTWIKKELING, de pionier op het gebied van de ontwikkeling der Persoonlijkheid volgens de moderne wetenschap der TOEGEPASTE PSYCHOLOGIE, worden

10.000 Brochures

elk van 20 blad.
groot formaat,
met 40 illustraties

KOSTELOOS

beschikbaar gesteld voor 5000 Abonnés en Vaste Lezers van dit blad, die deze het eerst aanvragen op onderstaanden BON.

Een korte weg tot Succes in het Persoonlijk Leven, in het Maatschappelijk Leven, in Ambt, Beroep en Zaken.

De man of vrouw, die in onzen tijd wil slagen (en wie wil dit niet?) moet aan hoge eischen weten te voldoen. Zoowel in het gezinsleven, als in de Maatschappij, in ambt, beroep of zaken zijn de eischen voor welslagen in de laatste jaren hoog opgedreven, en onbarmhartiger dan ooit tevoren is het vonnis, dat hem treft, die niet aan de verwachtingen weet te beantwoorden. Concentratievermogen, beslistheid en degelijke geestelijke productiviteit zijn de groote wapenen, die ons den dagelijkschen strijd moeten doen winnen. Mislukking ligt in het vooruitzicht van hem, die hun geest niet hebben getraind, om er de beste resultaten van te trekken, wier karakter niet is gestaald. Oefening van den geest is, wat organisatie is voor een zaak. De zaak, die slecht georganiseerd is, kan niet mededingen met eene, die op wetenschappelijke wijze is georganiseerd. Evenmin kan de man of vrouw, wiens geest en karakter ongeorganiseerd of ongevoeld zijn, op gelijken voet concurreren met den man of de vrouw, die door middel van Dalmeijer's methoden die eigenschappen en hoedanigheden hebben ontwikkeld, die iemand met een eervol nummer uit den ons allen opgedrongen strijd om het levensgeluk doen te voorschijn komen.

ZIE DEZE LIJST NA.

In de hierna genoemde uitvoerige brochure wordt dit geheim verklaard. Hierin wordt u getoond, hoe die eigenschappen, die u tot succes in elke verhouding des levens en in elke positie, zullen voeren, geoefend moeten worden. — Hiernaast volgen enkele van de vele

geluk, waardeering en geldinbrengende eigenschappen, die ontwikkeld worden door den Cursus van het Nationaal Instituut voor Zelfontwikkeling:
Groot Concentratievermogen. Beslistheid. Organisatievermogen. Practische Levenskunst. Drijfkracht. Arbeidsbesparing. Initiatief. Logisch Denken. Vindingrijkheid. Zelfkennis. Scheppende Verbeeldingskracht. Snel Opmerkingsvermogen. Kalm Oordeel. Energie. Snel Besluiten. Wilskracht. Zelfvertrouwen. Plichtsgevoel. Overredingskracht. Opvoedkunde. Het Uitdenken van ideeën. Geduld. Verstandelijke Hulpbronnen. Doorzettingsvermogen. Bestuurs-eigenschappen. Verkoopkracht. Arbeidsfactiek. Geschiktheid als Aanvoerder. Tact in zaken. Macht over Uzelf. Bijzondere Handelskennis. Hersencontrole. Snel handelen. Redeneervermogen. Getraind Opmerkingsvermogen en een nimmer falend Geheugen voor Gezichten, Getallen, Felten, Datus, Afspraken, Overeenkomsten. Prijzen, Marktberichten, Koersen. Argumenten, Redeneeringen, enz.
Bezit gij al deze eigenschappen in den hoogst ontwikkelden vorm? Als gij deze eigenschappen ontwikkeld hebt, dan is uwe waarde voor het verdienen van uw inkomen onmiddellijk vele malen verdubbeld. Hebt gij u deze eigenschappen verworven, dan bezit gij een verzekeringsspolis tegen alle gebeurlijkheden des levens, die u voor

altijd een rustig en onbekommerd bestaan waarborgt.
OVERAL IS GROOTE VRAAG NAAR GOED GETRAINDE HERSENEN.
Ontwikkel uw hersenen en uwe geheele Persoonlijkheid door middel van Dalmeijer's methoden en gij zult gerechtigd zijn veel meer te vragen — en het ook krijgen — en veel meer kracht te toonen, dan gij op dit oogenblik ontvangt en bezit. Uw productiviteit en vindingrijkheid vermeerderen; het gehalte van uw werk verbetert en gijzelf vaart er in alle opzichten beter bij.
DE STRATEGIE VAN HET SUCCES.
Uw leven is een veldtocht. In een veldtocht wint dat leger, hetwelk de regels der strategie het best heeft beoefend.
De prachtige organisatie der Duitse legers is gebleken niet op te wegen tegen de superieure strategie van den Franschen generaal Foch. Precies zoo is het in zaken. Zoo is het ook in de Nijverheid. En precies zoo is het in alle Beroepen, eveneens in het Maatschappelijk Leven en niet minder in het Persoonlijk- en Familieleven. In den dagelijkschen strijd bestaan strategische wetten, evengoed als in den oorlog. De overwinnaars zijn zij, die deze wetten hebben overmeesterd. Zij maken hunne plannen van werken gereed, zij beslissen om: trent de wijze, waarop zij zullen beginnen en voortgaan, zij maken hunne combinaties, zij zien met nimmer falenden blik de gunstige gelegenheid tot handelen, en gaan dan voorwaarts met vertrouwen en vastberadenheid, wetende dat zij moeten slagen. En slagen doen zij en zullen zij altijd.

Denk voor een oogenblik eens aan al de menschen, die gij kent. Is er niet een onder, die in de laatste jaren hard vooruit is gekomen? Die verbaasd snel is opgeklimmen?
En waardoor denkt gij, dat hij opklom?
De oorzaak ligt in 99 van de 100 gevallen daar, dat hij zijn geest en persoonlijkheid heeft geoefend, en in de eigenschappen, die hij ontwikkeld heeft door de wetenschappelijke leer der Hoogere Hersenontwikkeling. Deze, en niets anders hebben hem er bovenop gebracht.
HET ONDERRICHT WORDT PER POST GEGEVEN.
De Cursus van het Nationaal Instituut wordt van begin tot eind per post gegeven. — Het onderricht is persoonlijk voor elken leerling. Het heeft zijn weerga nog nergens ter wereld gevonden. De resultaten worden algemeen als schitterend erkend.
Gij volgt het in uw vrijen tijd en gij kunt u ook oefenen in verloren oogenblikken in huis, in trein en tram. Het is interessant en een geestelijke ontspanning van den eersten rang. Een uur of meer per week oefening volgens deze methoden heeft ten gevolge het verdubbelen van uwe waarde en van uw vermogen tot geld verdienen. Als een gevolg van dit onderricht zult gij in staat zijn alle zaken beter te verrichten, dan gij ooit tevoren in staat waart, en posities te bekleden die thans boven uw macht zijn.
Aan elken man en elke vrouw, die zijn of haar tegenwoordigen toestand wenscht te verbeteren, ten-einde hen in staat te stellen MEER KALMTE te genieten, méér af te

doen in minder tijd, dus MEER VRIJEN TIJD te krijgen, grooter uithoudingsvermogen, meer vol-doening en vreugde des levens — teneinde een in alle opzichten grooter levensgeluk en desgewenscht een hogere positie te bereiken met daaraan verbonden belangrijk grooter inkomen, doen wij heden het aanbod vier leerzame en zeer belangwekkende, lijvige brochures te zenden, die u den weg wijzen tot deze dingen.
Zend nevenstaanden BON, voorzien van uw naam en volledige adres aan het Bureau van „Limburg in Beeld”, Boschstr. 110, Maastricht, en het verlangde wordt u zonder verplichting gratis en franco gezonden. Zet buiten op de envelop: **HERSENONTWIKKELING.**

Cursist 4028 EIGENAAR VAN 24 KRUIDENIERSWINKELS. Vroeger altijd tegen spoed. Sinds de studie in uw Cursus, onder-vind ik thans geen moeilijkheden meer bij het doorzetten van mijn plannen.

Cursist 4597 SIGAREN-FABRIKANT Schrijft, dat hij zijn flinke eigen zaak te danken heeft aan DALMEIJER'S CURSUSSEN

Hierlangs afknippen en inzenden aan het Bureau van „Limburg in Beeld”, Boschstraat 110, Maastricht.

BON voor de Abonnés en vaste Lezers van dit blad voor kosteloze toezending van de brochures:

„De Ontwikkeling der Persoonlijkheid”, „Een Korte Weg tot Succes”.

Naam

Beroep Leeftijd

Straat No.

te (L. '30-1)

Insluiting van 16 cent AAN POSTZEGELS ter tegemoetkoming in de portokosten is niet noodzakelijk, doch zal op prijs gesteld worden.